

DEN danske
STJERNE
December 1977
126. årgang · Nummer 12

DEN*danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

December 1977
126. årgang · Nummer 12

Tryk
Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter
Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement
Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail)

Indholdsfortegnelse

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

En taknemmelighedsgave

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Noget af det, som vi kan give ved juletid, og som ingen anden kan give, er vores tak. Jeg vil gerne udtrykke min tak til nogle få af dem, som fortjener det.

Jeg takker min vidunderlige hustru og vores børn for deres bestandige støtte, som jeg altid har haft gennem årene.

Jeg er taknemmelig for mine loyale, dygtige og ædle rådgivere; for de tolv apostle, for patriarken, for De halvfjerds' første Kvorum, der virker som særlige vidner for verdens Frelser. Også tak til Det præsiderende Biskopråd, som sørger for de fattige og nødlidende som et led i deres timelige forvaltning.

Jeg er taknemmelig for kirkens medlemmer, og jeg udtrykker min tak til dem for deres godhed og gavmildhed.

Jeg er taknemmelig for profeten Joseph Smith, der blev født i denne måned for mange år siden. Vi har ikke brug for at verden skal fortælle os, hvor vidunderlig profeten Joseph Smith var, men det er interessant at lægge mærke til, hvad Leo Tolstoy sagde om den religion, som blev grundlagt af profeten Joseph Smith under Herrens, Jesu Kristi ledelse.

„Mormonerne forkynder . . . ikke blot om Himmelen og dens herligheder, men hvordan de skal leve, så deres sociale og økonomiske forhold til hinanden er på en sund basis. Dersom folket vil følge denne kirkes lærdomme, kan intet standse deres fremgang — den vil simpelt hen ingen grænser have. Der er blevet påbegyndt store bevægelser i fortiden, men de er afgået ved døden eller blevet omformet, før de nåede deres rette udfoldelse. Dersom mormonismen er i stand til at bestå uændret, indtil tredie eller fjerde generation, er den bestemt til at blive den største magt og kraft, verden nogen sinde har kendt." *(Et stort og forunderlig Værk,* side 412)

Jeg er også taknemmelig for rigets fremgang. Vi har det største antal fuldtids-missionærer — omkring 26.000 — vi har haft nogenside i kirkens historie. Hvor er det rart denne jul at vide, at så mange vidunderlige mænd og kvinder befinder sig ude i verden for at dele de gode nyheder med verden, ikke blot at Jesus blev født, men også at han lever og leder sin kirke og sit rige.

Evangeliets gode nyt bringer titusinder ind i riget, mennesker som erkender Jesu Kristi guddommelige mission, hvorom denne juletid samler sig.

Det er også værd at vise taknemmelighed, når man ser den gavmildhed, hvormed de hellige yder deres fasteoffer til hjælp for fattige og nødlidende. Ved juletid mindes vi hvordan der ikke var plads til Joseph og Maria i herberget. I vor tid sørger de hellige for, at de fattige og de nødlidende blandt os ikke glemmes. Og de gør det på Herrens egen måde.

Det er også en stor tilfredsstillelse at se hvor mange af vore unge mænd og piger, som bliver gift for tid og evighed i vore templer. Der foretages det største antal tempelvielser nogensinde siden begyndelsen af dette århundrede.

Kirkemedlemmernes mødeprocent til nadvermøder, for at høre Frelserens lærdomme og budskaber, er også øget.

Således er der sa meget at være taknemmelig for, mine brødre og søstre. Jeg takker vor himmelske Fader og jer

alle. Dette er et tidspunkt hvor vi tænker over vore velsignelser, og hvor vi også forbereder os på det nye år, for hvilket vi skal træffe nye beslutninger og sætte nye personlige mål. Denne delvise optælling af vore fælles velsignelser bør hjælpe os til at være endnu mere taknemmelige og endnu mere beslutsomme. Vær I så venlige at gøre det samme indenfor familien. Tæl jeres velsignelser og udtryk jeres taknemmelighed overfor jeres evige partner, jeres børn og jeres forældre, for alt, hvad de gør.

Midt i alt dette skulle vi ikke blive forbavsede, brødre og søstre, hvis vi bliver afvist af verden eller hvis dens vaner bliver os mere og mere fremmede, fordi vi lever på en måde, som gør at vi bliver mere accepteret af Gud. Evangeliet tilbyder os ikke blot muligheden for evigt liv men det giver os et helt system som vi kan leve vort liv efter her på jorden. Medens mange mennesker i verden ser døden som en afslutning uden håb, vidner vi om opstandelsens virkelighed. Ligesom udødelighed og evigt liv står i skarp modsætning til verdens manglende formål, så står en retskaffen levevis i en ligeså skarp modsætning til verdens levemåde. Lad os være sikre på at der er olie på vore lamper. Lad os leve vort liv, så Helligåndens gave kan komme til at fungere mere konstant i vores tilværelse.

Lad os huske på, at storhed ikke altid er et spørsmål om rangen i ens liv, men om kvaliteten. Virkelig storhed er ikke altid forbundet med vore livsopgaver, men med den måde, hvorpå vi udfører dem, hvad det så end kan være. Lad os med den indstilling give vores tid og talenter til det, der virkelig tæller, det, som også betyder noget tusinde år frem i tiden.

Selvom begivenheder og omstændigheder i verden somme tider kan gøre os mismodige, er vores opgave ikke bare i juletiden men altid, at være ved godt mod. Herren har så ofte rådet os til at bevare det gode humør i vor tilværelse.

„Og nu, sandelig siger jeg jer, og hvad jeg siger til en, siger jeg til alle: Vær ved godt mod, børnlille, thi jeg er midt iblandt jer og har ikke forladt jer.“ (L. & P. 61:36)

„Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, thi jeg, Herren er med jer og vil stå jer bi, og I skal vidne om mig, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Søn, at jeg var, at jeg er, og at jeg kommer.“ (L. & P. 68:6)

Herren vil være i vor midte, han vil være med os, stå os bi og lede os.

Vi slutter os med glæde til alle de mange mennesker der fejrer Jesu fødsel i denne juletid, selvom vi ved, at hans fødsel i virkeligheden foregik om foråret. Foråret er symbolsk for det håb et nyt liv altid bringer. Selv om kirkens medlemmer fejrer julen i denne tid, ligesom de fleste andre, nøjes de ikke med kun at acceptere Jesu fødsel, men de accepterer også fuldtud hans opstandelse. Vi ved, at det Kristus opnåede ikke stopper ved korset på Golgata, men *fortsætter videre,* gennem opstandelsen. Man kan ikke være en virkelig kristen og tro mindre end det.

Mens nogle dvæler ved Jesu død og lidelser og gør det til hovedsagen i det hele, så ved vi at Guds hensigter blev gennemført og ikke kuldkastet. Vi ved, at himmelfarten fra Oliebjerget var lige så virkelig som fødslen i Betlehem. Vi ved også, at Kristus vil komme igen i overvældende magt og herlighed, i stærk modsætning til hans første komme som et barn i e krybbe.

Når vi derfor falder i tanker, giver gaver nu og ved alle højtider, lad os så huske, at vor himmelske Fader har givet os den største af alle gaver.

„Og dersom du holder dem og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.“ (L. & P. 14:7)

Må Gud velsigne os, at vi i højere grad kan påskønne denne store gave, og må vi bevise vor påskønnelse ved at give os selv helt og holdent til hans formål.

„Følg mig,“ sagde Frelseren. Og vi forstå, at det ikke er umuligt at følge ham. De kilometre, som han rejste, kan enhver af os rejse, for han tog dem ét skridt ad gangen, én rejse ad gangen. I kunne spadsere fra Jerusalem til Nazaret. I kunne vandre til Genezaretsøen fra Nazaret. I kunne følge med Joseph, Maria og Jesus til Egypten, Det døde Hav, Betania, Jordanfloden. Alt det kunne I gøre. Men det er ikke den slags følgeskab, han forventer. Han mente at vi skulle følge hans lærdomme og eksempel. Enhver med normalt helbred kan vandre disse kilometre og klatre opad de bakker og forcere disse vandløb. Men det er noget helt andet at være „som jeg er“ (3. Nep. 27:27), som han sagde til nephiterne.

Gud velsigne jer i denne glade juletid. Og fred være med jer.

„Se, jeg er Jesus Kristus,“ sagde han. „Jeg skabte himlene og jorden og alt, hvad der er i dem. Jeg var hos Faderen fra begyndelsen. Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig, og i mig har Faderen herliggjort sit navn.

Jeg kom til mine egne, men mine egne tog ikke imod mig. Og skrifterne angående mit komme er opfyldt. Jeg er verdens lys og liv. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden.

Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg modtage; thi af sådanne består Guds rige. Se, for sådanne har jeg nedlagt mit liv og har taget det op igen; omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst.“ (3. Nep. 9:15-16, 18, 22)

Jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at evangeliet indeholder tidernes guddommelige sandhed. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

GLÆDE

„Men se, de retfærdige, den Israels Helliges hellige, de, der har troet på den Hellige i Israel, de, der har båret verdens kors og foragtet dens skam, de skal arve Guds rige, som var beredt for dem, fra verdens grundvold blev lagt, og deres glæde skal blive fuldkommen for evigt.“
2 Nephi 9:18.

Åndeverdenen, vores næste hjem

AF DALE C. MOURITSEN

Når jeg har lyttet til og deltaget i diskussioner om „efter døden, hvad så?" med elever og familiemedlemmer i forskellige områder af kirken, har jeg næsten altid lagt mærke til, at folk giver udtryk for to følelser: et stort ønske om at vide mere om åndeverdenen efter livet her på jorden (herefter kaldet åndeverdenen), og en undskyldende optræden, som om åndeverdenen er et emne, man ikke burde tale om.

Jeg mener, at forsigtighed ved diskussion af et helligt emne altid er på sin plads, specielt når megen populær „oplysning" i vor tids samfund om åndeverdenen omfatter sensationelle spøgelseshistorier, djævletilbedelse og andre problematiske områder. Imidlertid er selve ønsket om at vide noget godt. Vore kære slægtninge, som er døde, bebor den verden, og om ikke længe skal vi slutte os til dem dér. Det er et sundt, helligt emne og bør diskuteres med den indstilling.

Desuden erklærede profeten Joseph Smith, at de hellige *burde* studere formålet med liv og død, ja, at de endog burde studere det „mere end noget andet" emne — „studere det dag og nat". Han bemærkede, at „hvis vi overhovedet har krav på vor himmelske Fader for *noget som helst,* er det for at få kundskab om dette betydningsfude emne". *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* side 390, fremhævelse tilføjet.)

Vi har således ret til at forstå vor eksistens virkelige natur. Vi har også et ansvar for at finde ud af den, for jo mere vi bliver klare over, at åndeverdenen er en reél fortsættelse af vores jordiske eksistens, des mindre tilbøjelige vil vi sandsynligvis blive til at fæstne vore hjerter til denne verdens skatte.

En af de allersmukkeste historier i vore annaler er en oplevlse af præsident Heber J. Grant, som viser at et vidnesbyrd om det rette forhold mellem liv, død og åndeverdenen kan trøste os i sorgens stund, hjælpe os til at forstå Guds formål, og lære os vor tilværelses rette natur. Præsident Grant skriver:

„Jeg er kun blevet velsignet med to sønner. Den ene af dem døde fem år gammel, og den anden som syv-årig. Den sidste døde af en hoftesygdom. Jeg havde opbygget et stort håb om, at han ville leve for at sprede evangeliet både hjemme og i det fremmede og blive mig til ære. Omkring en time før han døde, havde jeg en drøm om, at hans mor, som var død, kom for at hente ham, medbringende en budbringer, som hun gav besked om at tage drengen, mens jeg sov. Og i drømmen syntes jeg, at jeg vågnede og greb min dreng, kæmpede om ham og tilsidst fik held til at få ham væk fra budbringeren, som var kommet for at hente ham, og idet jeg gjorde det, drømte jeg, at jeg snublede og faldt oven på ham.

Jeg drømte, at jeg faldt på hans ømme hofte, og barnets frygtelige skrig og smerte gjorde mig næsten gal. Jeg kunne ikke udholde det, og jeg sprang op og løb ud af huset for ikke at høre hans pine. Jeg drømte, at jeg efter at være løbet ud af huset, mødte broder Joseph E. Taylor og fortalte ham, hvad der var sket.

Han sagde: „Heber, ved du, hvad jeg ville gøre, hvis min hustru kom efter et af sine børn — jeg ville ikke slås for at beholde det barn. Jeg ville ikke sætte mig imod, at hun tog det barn væk. Hvis en mor, som havde været trofast, var gået på den anden side af sløret, ville hun være klar over de smerter og den lidelse, hendes barn måtte gennemgå. Hun ville vide, om det barn måske skulle gå gennem livet som en krøbling, og om det ville være bedre eller klogere for det barn at blive frigjort fra livets tortur. Og når du, broder Grant, tænker på, at den drengs mor ofrede sit liv på at give ham liv, så må du indrømme, at hun er den rette til at tage ham og beholde ham."

Jeg sagde: „Jeg tror, du har ret, broder Taylor, og hvis hun kommer igen, skal hun få drengen, uden at jeg protesterer."

Efter at jeg havde nået den beslutning, blev jeg vækket af min bror, B. F. Grant, som var hos os den nat for at våge over den syge dreng. Han kaldte mig ind i værelset og sagde, at drengen var ved at dø. Jeg gik ind i dagligstuen og satte mig. Der var en ledig stol mellem mig og min nuværende hustru, og jeg følte drengens afdøde mors nærvær, og at hun sad i den stol. Jeg fortalte ikke hvad jeg følte, men jeg vendte mig mod min levende hustru og sagde: „Føler du noget mærkeligt?"

Hun sagde: „Ja, jeg føler mig sikker på, at Hebers mor sidder mellem os og venter på at tage ham med sig."

Jeg mener om mig selv, at jeg er et menneske med naturlig sympati for andre. Jeg voksede op som enebarn med al den kærlighed, som en mor kan ofre på sin dreng. Jeg mener, at jeg er født kærlig og sympatisk overfor andre, og at jeg græder tårer for mine venner — glædestårer over deres succes og sorgens tårer over deres ulykke. Men jeg sad dér ved den dødsseng med min lille dreng og så ham dø, uden at jeg udgød en tåre. Min levende hustru, min bror og jeg selv oplevede ved den lejlighed en vidunderlig fredfyldt og himmelsk oplevelse i mit hjem, så stor, som jeg ikke nogen sinde har oplevet den i hele mit liv." (I *Improvement Era,* juni 1940, siderne 330, 383)

I henhold til sidste dages helliges lære er åndeverdenen et opholdssted for alle dem, som er døde og afventer opstandelsen og den uadskillelige genforening af deres ånder og sjæle. Det er således ikke det sted, hvor Gud Faderen, den opstandne Frelser og andre opstandne væsener befinder sig. Snarere er det en midlertidig tilstand eller stade, hvor folk afventer opstandelsen – en sfære, hvor ånder, frataget deres legemer, lever på forskellige stader alt efter hvad deres liv på jorden har gjort dem fortjent til.

I sin omtale af disse stader eller tilstande erklærede Alma over for sin søn Corianton, at en engel havde fortalt ham „at alle menneskers ånder, så snart de forlader dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, hvad enten de er gode eller onde, bliver bragt hjem til den Gud, som gav dem livet". (Alma 40:11) Det betyder ikke, at de bliver bragt til Guds bogstavelige nærvær eller til den planet, hvor han bor (se Joseph Fielding Smith: *Answers to Gospel Questions,* 2:84-87. Salt Lake City, 1958), men snarere ind i åndeverdenen. Alma fortsætter: „Deres ånder, som er retfærdige, indføres i en lyksalighededens tilstand, hvori de skal hvile fra alt deres besvær og fra al bekymring og sorg." (Alma 40:12) Kort før sin død grublede Moroni over den samme velsignede tilstand i åndeverdenen. Han skrev: „Jeg går snart til hvile i Guds paradis, indtil min ånd og mit legeme atter forenes, og jeg skal føres gennem luften i triumf for at møde den store Jehovas nådige domstol, for den evige dommer, som dømmer både levende og døde." (Moroni 10:34)

Men ikke alle mennesker vil være berettigede til hvile og til paradiset. Alma forklarede: „De ugudeliges ånder, ja, de, der er onde – thi de har ingen del i Herrens ånd, for de valgte hellere onde gerninger, og djævelens ånd fo'r ind i dem og tog deres legemer i besiddelse – skal blive kastet ud i det yderste mørke; dér skal være gråd og tænderskæren, og det på grund af deres egen ugudelighed, idet de tages til fange efter djævelens vilje." (Alma 40:13)

På samme måde som paradiset ikke er det evige opholdssted for de retskafne, er helvedet i åndeverdenen ikke det evige opholdssted for de onde. I sin beretning om sit syn af den telestiale verden skrev profeten Joseph Smith: „Det er disse, som ikke skal blive forløst fra djævelens magt førend den sidste opstandelse, når den Herre Kristus, det Guds Lam, har fuldendt sit værk." (L. & P. 76:85) Han tilføjede: „Det er disse, der nedstyrtet til helvede lider den almægtige Guds vrede, indtil tiden er opfyldt, da Kristus har lagt alle sine fjender under sine fødder og har fuldbyrdet sit værk." (L. & P. 76:106. Se også Joh. Åb. 20:13) Helvedet vil ophøre for alle mennesker, når de opstår. På grund af Kristi forsoning bliver de til sidst forløste. (Se 2. Neph. 9:6-12) De, som forbliver „urene endnu" (fortabelsens sønner) forbliver i helvede, men det vil være på et andet sted end helvedet i åndeverdenen. (Se L. & P. 76:43-49) Efter at fortabelsens sønner er opstået, vil åndeverdenen ikke have flere indbyggere. (Bruce R. McConkie: *Mormon Doctrine,* side 762, Salt Lake City)

Peter henviser til åndeverdenen som et „fængsel", og det er det for nogle (1. Peter 3:18-20, 4:6). Imidlertid er det først og fremmest et sted for uddannelse og afventning, ikke et lidelsens sted. Her vil de, som ikke i livet på jorden havde lejlighed til at modtage evangeliet, og de, som til dels havde lejlighed, men som afviste det, blive undervist. I 1893 erklærede præsident Lorenzo Snow, der dengang var præsident for De tolvs Råd, i en generalkonference sin stærke tro på, at „når evangeliet prædikes for ånderne i fængslet, vil den forkyndelses succes blive langt større end den, som vore ældster udfører i dette liv. Jeg tror, at der i virkeligheden vil være meget få af de ånder, som ikke vil være glade for at modtage evangeliet, når det bringes dem. Omstændighederne dér vil være tusinde gange mere fordelagtige." *(Millenial Star,* 56:50)

Kort sagt, åndeverdenen er et midlertidigt hjem for hele menneskehedens ånder, hvad enten de er gode eller onde. Derfor kunne Joseph Smith erklære, at „de retfærdige og de ugudelige går alle til samme ånderverden indtil opstandelsen" *(Lærdommene* side 373). Alligevel har nogle undret sig over, hvorfor Jesus lovede den døende røver, at efter døden ville han være med Frelseren i paradiset. Profeten Joseph lærte: „Men hvad er paradis? Det er et moderne ord, der slet ikke svarer til det oprindelige ord, som Jesus gjorde brug af. Find den oprindelige mening af ordet paradis. Så kan man lige så let finde en nål i en høstak. Her er der mulighed for kamp, I lærde mænd. Der findes intet i det oprindelige ord på græsk, hvorfra dette blev taget, der betyder paradis; men det skulle være: I dag skal du være med mig i åndeverdenen, og så vil jeg lære dig alt derom og besvare dine spørgsmål. Peter siger, at Jesus gik hen og prædikede i åndeverdenen (for de ånder, der var i forvaring, (1. Peter 3:19), så de der ville antage det, kunne få det besvaret ved stedfortrædende af dem, som lever på jorden etc." *(Lærdommene,* side 372) Dertil tilføjede profeten: „Hades, det græske, eller Sheol, det hebraiske, betyder begge åndeverdenen. Hades, Sheol, paradis, ånder i forvaring, er alle et og det samme: det er en åndeverden." *(Lærdommene,* side 373) Denne klarlægning af profeten hjælper til at forstå Frelserens ord.

Vor tids åbenbaring hjælper os også til at forstå tilværelsens natur i åndeverdenen. For eksempel er ånder håndgribelige væsener. Præsident Brigham Young sagde: „Ånder er lige så bekendte med ånder, som legemer er med legemer, selvom ånder er dannet af materie så fint, at det ikke er håndgribeligt for vor grovere sammensætning." *(Discourses of Brigham Young,* side 379. Se også L. & P. 131:7-8)

Med hensyn til stedet lærte profeten Joseph Smith, at åndeverdenen er meget nær ved os. I en begravelsestale erklærede han ,at de retskafnes ånder „er ophøjede til et større og herligere værk; derfor er de velsignede i deres overgang til åndeverdenen. Indhyllet i ild er de ikke langt fra os." *(Lærdommene,* side 392)

En søster, som besøgte åndeverdenen og blev genvækket til dødeligheden af præsident Lorenzo Snow, havde en personlig oplevelse vedrørende det, som profeten lærte: „Nogle udspurgte om deres venner og slægtninge på jorden. Blandt dem var min fætter. Han spurgte mig, hvordan hans forældre klarede sig og sagde, at det gjorde ham ondt at høre, at nogle af drengene brugte tobak, spiritus og meget andet, som var skadeligt for dem." (LeRoy C. Snow:

Raised from the Dead, Ella Jensens historie i *Improvement Era,* oktober 1929, side 974) Jo, vore afdøde kære er i høj grad interesserede i vores velbefindende og lykke og kan, når det er nødvendigt, få til opgave at bringe budskaber med advarsler, irettesættelser eller instruktioner til os. (Se Joseph F. Smith: *Gospel Doctrine,* side 436)

Præsident Young bekræftede, at åndeverdenen „er her på jorden". *(Discourses of Brigham Young,* side 376) I en generalkonference for nylig erklærede præsident Ezra Taft Benson, „at åndeverdenen ikke er langt borte. Somme tider bliver sløret mellem livet her og livet på den anden side meget tyndt. Vore kære afdøde, er ikke langt fra os." *(Ensign,* juni 1971, side 33)

Øjensynligt er åndeverdenen en del af den fysiske verden. Jorden har en ånd i sig, fuldstændig ligesom vore fysiske legemer har ånder i sig. Ældste Parley P. Pratt skrev, at åndeverdenen „er her på selve denne planet, hvor vi er født; eller med andre ord, jorden og andre planeter med lignende sfære har deres indre og åndelige sfærer lige så vel som deres ydre eller timelige. Den ene slags er befolket af folk med timelige tabernakler og den anden med ånder. En barriere er anbragt mellem de to sfærer, hvorved alle genstande i den åndelige verden er gjort usynlige for dem, der befinder sig i den timelige." *(Key to Theology,* siderne 126-27, Salt Lake City 1965)

Åbenbart er retskafne mennesker i åndeverdenen organiseret nøjagtigt på samme måde som her, arrangeret i familier og kvorummer. Præstedømmet virker dér, som det virker her. Præsident Brigham Young erklærede: „Når de trofaste ældster, bærende præstedømmet, går ind i åndeverdenen, bærer de med sig den samme magt og det samme præstedømme, som de havde, mens de var i deres jordiske tabernakel." *(Discourses of Brigham Young,* side 132. Se også L. & P. 124:130) Præstedømmets velsignelser er således også at finde i åndeverdenen. En ældste, som gik gennem sløret og vendte tilbage, talte om den orden, han så dér:

„Mens jeg var i åndeverdenen, lagde jeg mærke til, at folk dér var travlt optagne, og at de var perfekt organiseret i det arbejde, som de udførte. Det forekom mig som en fortsættelse af det arbejde, vi gør her — som at komme fra én stav til en anden. Der var intet dér, som forekom specielt fremmedartet for mig, men alt syntes ganske naturligt." (Peter E. Johnson i *Relief Society Magazine,* aug 1920, side 455)

Ella Jensen havde en lignende oplevelse, da hun besøgte åndeverdenen. Ældste Rudger Clawson, afdød medlem af De tolvs Råd, som talte om hendes oplevelse, sagde, at „en guide mødtes med hende, og han førte hende ind i en meget stor bygning, hvor der var mange mennesker, som allesammen forekom at have umådelig travlt med overhovedet intet tegn på lediggang." (LeRoy i *Improvement Era,* okt 1929, side 977) Men det er muligt, at ikke alle mennesker i åndeverdenen er organiseret på den måde, da ikke alle har modtaget de ordinanser, der er nødvendige for ophøjelse.

Præsident George Albert Smith beskrev, efter en oplevelse i åndeverdenen, den del af den verden han så:

„En dag . . . mistede jeg bevidstheden om mine omgivlser og troede, jeg var gået til den anden side af sløret. Jeg fandt mig stående med ryggen til en stor og smuk sø og med ansigtet vendt mod en stor skov. Der var ingen at se, og der var ingen skibe eller både på søen eller andre synlige måder, hvorpå jeg kunne være kommet dertil. Jeg gik ud fra, eller syntes at gå ud fra, at jeg havde afsluttet min gerning i dødeligheden og var kommet hjem. Jeg begyndte at betragte omgivelserne for at se, om jeg kunne finde nogen. Det så ikke ud, som om nogen boede der; der var bare disse store, smukke træer foran mig og den vidunderlig sø bag mig.

Jeg begyndte at udforske området og fandt snart en sti gennem skoven, som syntes meget lidt benyttet, og som var næsten overgroet med græs."

Præsident Smith fulgte stien og traf noget efter sin bedstefar, som han talte med. *(Improvement Era,* marts 1947, side 139)

Øjensynligt er der ingen børn eller spæde i åndeverdenen. Alle, som bor der har udseende af voksne mænd og kvinder i lighed med det, de havde før deres jordiske fødsel. Når børn og unge dør og kommer til åndeverdenen, antager deres ånder øjeblikkeligt deres tidligere voksne udseende. Men når de igen får deres legemer i opstandelsen, kommer de på naturlig måde frem som børn for at blive opdraget til modenhed af retskafne og værdige forældre. Præsident Joseph F. Smith forklarede denne opfattelse:

„Vore børns ånder er udødelige, før de kommer til os, og deres ånder er efter den legemlige død ligesom de var, før de kom. De er sådan, som de ville have set ud, hvis de havde levet i kødet for at vokse op til modenhed eller for at udvikle deres fysiske legemer til deres ånders fulde skikkelse. Hvis man ser et af sine børn, der er død, vil det måske vise sig for jer i en form, som I ville genkende, sådan som det var i barndommen. Men hvis barnet skulle vise sig for jer som en budbringer med en vigtig sandhed, ville det måske komme som biskop Edward Hunters søn (der døde som lille barn) kom til ham med et udseende som en fuldt udvokset mand og åbenbarede sig for sin far og sagde: „Hyrum, hvad betyder det? Jeg begravede min søn, da han kun var en lille dreng, men han er kommet til mig som en fuldvoksen mand — en nydelig ung mand — og han fortalte mig, at han var min søn. Hvad betyder det?'

Min far, patriarken Hyrum Smith, fortalte ham, at Jesu Kristi Ånd var fuldt udviklet, før han blev født ind i denne verden. Og på samme måde var vore børn fuldvoksne og havde deres fulde størrelse i ånden, før de kom ind i dødeligheden, med det samme udseende, som de vil have, når de er kommet ud af dødeligheden, og således som de også vil se ud efter opstandelsen, når de har fuldført deres mission." *(Gospel Doctrine,* side 455, Salt Lake City, 1939)

Nogle mennesker gør sig bekymringer, fordi deres afdøde børn øjensynligt har mistet privilegiet til at forelske sig, indgå ægteskab og andre muligheder. Men åbenbaringer om åndeverdenen forsikrer os, at normale omgangsforhold, der fører til evigtgyldige beseglinger er en bestandig del af det liv. Ældste Melvin J. Ballard fastslog:

„I mødre bekymrer jer for jeres små børn (som er døde). Vi udfører ikke beseglinger for dem. Jeg mistede en søn på seks år, og jeg så ham i åndeverdenen efter hans død, og jeg så, hvordan han udøvede sin handlefrihed og af egen

fri vilje og ønske sikrede sig en partner, og alle de, som er værdige dertil, skal få alle de velsignelser og beseglinger, som hører Herrens Hus til. Lad være med at bekymre jer. De er sikre; de har det godt.
Og hvilken status har så jeres døtre, som er døde og ikke er blevet beseglet til nogen mand? ... Den beseglende magt skal for evigt og altid være i denne kirke, og der vil blive sørget for dem. Vi kan ikke løbe hurtigere, end Herren har banet vejen. Deres velsignelser og privilegier vil komme til dem i rette tid. I mellemtiden er de sikre." (Bryant S. Hinckley i *Sermons and Missionary Services of Melvin J. Ballard,* side 260, Salt Lake City 1949)
I Joseph Smiths syn, hvor han så Det celestiale Rige, lagde han mærke til, at „alle børn, som dør, før de kommer til ansvarlighedsalder, bliver frelst i Himlens celestiale rige". Der udover forklarede præsident Joseph F. Smith følgende:
„Joseph Smith forkynde den doktrin, at et lille barn, som dør, vil komme frem i opstandelsen som et barn; og idet han pegede på moderen til et dødt barn, sagde han til hende: ‚Du vil få den glæde, den velsignelse og den tilfredsstillelse at pleje dette barn efter dets opstandelse, indtil det når den fulde modenhed af dets ånd.' Der er genoprettelse, der er vækst, der er udvikling efter opstandelsen fra døden. Jeg elsker den sandhed. Den bringer en masse lykke, glæde og taknemmelighed til min sjæl. Lovet være Herren, at han har åbenbaret disse principper for os." *(Gospel Doctrine,* siderne 455-56. Se også *Teachings,* siderne 196-97, 200, 368.) Og således burde vi med Joseph Smiths ord forstå, at den eneste forskel mellem de gamles og de unges død er, at den ene lever længere i Himlen (åndeverdenen) og i evigt liv og herlighed end den anden, og bliver befriet en smule tidligere fra denne miserable og onde verden. Men rent bortset fra al denne herlighed glemmer vi den et øjeblik og sørger over tabet, men vi sørger ikke som dem, der er uden håb." *(Teachings,* side 197)
Det betyder ikke, at folk bør være ivrige efter at forlade dødeligheden, men det antyder, at forældre, som har mistet børn, kan lade sig trøste gennem evangeliets sandheder. Visselig bør vi være ivrigt optaget af på bedst mulig måde at fuldføre dette livs mission. For eksempel var Wilford Woodruff, efter at hans unge hustru Phoebe var død, inspireret til at administrere til hende og irettesætte dødens kraft. Han skrev om denne oplevelse:
„Hendes ånd vendte tilbage til hendes legeme, og fra det øjeblik, var hun rask. Og vi følte alle lyst til at prise Guds navn og at have tillid til ham og holde hans befalinger.
Mens dette stod på, forlod (fortalte min hustru mig senere) hendes ånd legemet, og hun så det ligge på sengen, og søstrene græd. Hun så på dem og på mig og på sin baby, og mens hun således betragtede sceneriet, kom to væsener ind i stuen ... Et af væsenerne fortalte hende, at hun selv måtte vælge: hun kunne gå til hvilen i åndeverdenen, eller hun kunne, på én betingelse få lov at vende tilbage til sit legeme og fortsætte sin gerning på jorden. Betingelsen var, at hun skulle føle sig i stand til at stå ved sin mands side og sammen med ham gennemgå alle de besværligheder, prøvelser, sorger og lidelser, som han ville blive kaldet til at gennemgå for evangeliets skyld. Da hun betragtede situationen med sin mand og det lille barn, sagde hun: ‚Ja, jeg vil gøre det!'
I samme øjeblik den beslutning var truffet, kom troens magt over mig, og jeg salvede hende, vendte hendes ånd tilbage til legemet ..." *(Leaves from My Journal,* siderne 59-60, Salt Lake City 1909)
De sidste dages helliges syn på åndeverdenen viser, at der udføres missionærbejde dér. Det mest storslåede og omfattende missionærarbejde, man kan forestille sig, foregår i åndeverdenen. Præsident Brigham Young erklærede: „Sammenlign disse indbyggere på jorden, som har hørt evangeliet i vor tid, med de millioner, der aldrig har hørt det eller fået frelsens nøgler præsenteret for sig, og I vil straks konkludere, som jeg gør det, at der er et kæmpearbejde at udføre i åndeverdenen" *(JD* 4:285). Hvordan skal dette store arbejde udføres? Et godt indblik i dette forhold fås i beretningen om præsident Joseph F. Smiths åbenbaring om forløsningen af de døde (Joseph F. Smith: *Åbenbaring om Det celestiale Rige, Den kostelige Perle.* Se især versene 29-37)
Hvem vil acceptere budskabet i denne guddommelige forkyndelse? Joseph Smiths åbenbaring, hvor han så Det celestiale Rige, giver svaret. Undrende sig over hvordan hans afdøde bror Alvin kunne være berettiget til en celestial arv, når han var død for evangeliets genoprettelse, hørte Joseph Smith Herrens stemme, der sagde:
„Alle, som er døde uden kundskab om dette evangelium, men som ville have modtaget det, dersom de havde fået tilladelse til at leve, skal blive arvinger til Guds celestiale rige.
Ligeledes skal alle, der fra nu af dør uden kundskab om det, men som ville have modtaget det af hele deres hjerte, blive arvinger til det rige.
For jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønske." (Samm, versene 7-9)
Og alligevel er denne forkyndelse i åndeverdenen ikke tilstrækkelig til at opnå den endelige frelse for de retskafne døde. Hvorfor? Fordi det tager lige så megen tid at frelse en død mand, som det tager at frelse en levende. Joseph Smith erklærede, at „Forordninger i præstedømmet, der er indstiftet i Himlen før verdens grundlæggelse, for menneskenes frelse, skal ikke ændres eller forandres. Alle må frelses efter samme principper." *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* side 370) Der udover erklærede profeten, at „hvis en mand får en fylde af Guds præstedømme, må han få det på samme måde, som Jesus Kristus fik det, og det var at holde alle budene og adlyde Herrens hus forordninger" (Samme side 371) Døde mænd og kvinder er ikke undtagne. Vi kan kun udføre ordinansearbejdet for dem. De må selv tro, omvende sig og efterleve evangeliet.
Alt i alt, åndeverdenen er det sted, hvortil ånderne, der har forladt legemerne, går hen. Det er en håndgribelig, virkelig sfære, inkorporeret i vor egen jord, det centrale punkt for en massiv missionærindsats, som vi får andel i. Det er en verden, der er nærmere, end vi forestiller os, og knyttet til os ved vore mange kære slægtninges familiebånd.

Sandra: Som barn var det, der gjorde mest indtryk på mig, når vi holdt bøn, dengang min far og jeg og mine ældre søskende sammen knælede ned og bad om, at „lille Linda", den ene af vore fire-måneders tvillinger, måtte leve.

Pludselig en dag var hun blevet syg — brændte med stærk feber. Mor var stadig på hospitalet med tvillingerne. Far kom hjem efter at have våget hele natten, og træt samlede han os sammen til bøn.

Vi var allesammen meget forfærdede og en smule usikre ved at se ham så nedbrudt og ydmyg, som vi aldrig havde oplevet ham.

Jeg husker, hvordan han tiggede og bad Herren for det lille barns liv, medens tårerne strømmede ned ad hans kinder. Jeg husker også, hvordan himlene forekom mig åbne — hvordan disse bønner blev hørt og modtaget.

Da lille Linda døde, vidste jeg, at Herren havde sagt nej. Jeg forstod ikke hvorfor, men jeg vidste, at på en eller anden måde ville det være det bedste.

Nu, hvor jeg er mor til otte børn, spekulerer jeg på, hvor ofte vore egne børn oplever det virkelig at tale *med* deres himmelske Fader gennem bøn.

Jeg ved, vi ikke kan forvente, at de skal føle det, som om de taler ansigt til ansigt med Herren, hver gang de beder — men hvordan kan vi lære dem at være ydmyge og at føle, himlene er åbne, og at Herren lytter under almindelig, hverdagsagtige forhold? Det er de problemer, vi kæmper med og prøver at løse.

Stephen ogS andra: Som forældre er vi overbeviste om, at ingen anden enkelt aktivitet er så vigtig for hele tilværelsen som effektiv bøn. Vi tror, at mange af os i kirken har problemer og er ulykkelige, fordi vi ikke godt nok underviser vore børn, og at vi, før vi får løst disse problemer, vil være nødt til at „sætte vore egne hjem i orden". De fleste af os ved inderst inde, at det er sandt, selvom vi koncentrerer os om udvendige problemer — arbejde, økonomi, kirkeopgaver, osv.

I Lære og Pagter, 93:40-50, råder Herren Det øverste Præsidentskab (Joseph Smith, jr. Sidney Rigdon og Frederick G. Williams) og Den præsiderende Biskop (Newel K. Whitney) på denne måde. Til Frederick G. Williams siger Herren: „Du har ikke lært dine børn lys og sandhed efter befalingerne, og den onde har endnu magt over dig, og dette er årsagen til din sorg." Til Newel K. Whitney sagde Herren formanende, at „han fortjener at blive revset, og han bør sætte sit hus i orden og se til at de er flittigere og omhyggeligere hjemme, og altid beder; ellers skal de bortflyttes fra deres sted".

Hvordan man lærer sine børn to-vejs kommunikation med vor himmelske Fader

AF STEPHEN R. OG SANDRA COVEY

Hvordan man underviser

At undervise er ikke bare at fortælle. Det gælder specielt med børn. Vi belærer vore børn først og fremmest ved at være gode eksempler og ved at vise kærlighed; dernæst ved at fortælle. Vi forkynder det, vi er. Evangelisk efterlevelse er ti gange så effektiv m. h. t. at lære børnene at bede, end at holde et hvilket som helst antal prædikener.

Børn lærer om deres himmelske Fader fra deres forældre. Hvis de har et ærligt og oprigtigt forhold til deres jordiske forældre, forventer de at have den samme salgs forhold til deres himmelske Fader. Vi har af missionærer, elever og undersøgere lært, at hvis forældre er uvenlige og hykleriske, vil deres børn være tilbøjelige til ikke at have tillid til deres himmelske Fader. Hvis børn er bange for at være ærlige og åbne over for deres forældre, fordi de får overdrevne, vrede reaktioner, vil de lære ikke at være åbne og ærlige i deres bønner til Gud.

Børn undersøger bestandigt vores opførsel, for gennem vores eksempel at bedømme, om evangeliet er sandt. Somme tider siger de til sig selv, måske ubevidst: „Jeg er ligeglad med, hvor meget du kender til bøn, indtil jeg ved, hvor meget du er interesseret i mig." Undervisning ved eksempel og ubetinget kærlighed, støttet af fortælling, er igen nøglen.

Forskellige stader af den

Ligesom der er forskellige måder, hvorpå vi taler til andre mennesker, er der forskellige måder, hvorpå vi beder til vor himmelske Fader, nogle mere effektive og tilfredsstillende end andre. For at gøre det lettere at forstå og lære, vælger vi disse forskellige stader til studium: at lære bønnens fire trin, at tale fra hjertet til vor himmelske Fader, og at tale *med* vor himmelske Fader — at lytte og at svare.

1. *At lære bønnens fire trin.* Vi lærer vore at „sige" deres bønner. De „siger" deres bønner, når de står op og går i seng, måske knælende ved sengen. Det er en god begyndelse. De lærer den mest grundlæggende vane ved åndelig livsførelse. Vi må lære vores børn det, som missionærerne lærer undersøgerne — bønnens fire trin: a) „Vor himmelske Fader . . ." b) „Vi takker dig . . ." c) „Vi beder dig . . ." d) „i Jesu Kristi navn. Amen."

2. *At tale fra hjertet til vor himmelske Fader.* Hvis vi som forældre er venlige og tålmodige, kan vi lære børn et højere stade af bøn. Vi kan lære dem at bede ud fra hjertet snarere end at sige de samme ord igen og igen, ligesom man slavisk følger en kontrolliste.

Vi har fundet disse idéer eller udtryksformer nyttige, når vi lærer vore børn at bede fra hjertet:

a. Brug nogle få øjeblikke til at tænke over, hvem vi beder til og hvorfor. Vi må standse op for at blive rolige og stille indvendig.
b. Sædvanligvis synger vi en salme før familiebønnen, som f. eks. „Der er en stund", „Jeg trænger til din trøst" eller „Der er skønhed her på jord".
c. Ofte spørger vi rundt i bønnecirklen hvert enkelt familiemedlem, om han har et særligt ønske eller en velsignelse, han gerne vil have med i bønnen.
d. Vi siger ofte til barnet lige før bønnen: „Tænk på det der er i dit hjerte, og sig det til vor himmelske Fader."
e. På passende måde roser vi dem for de bønner, der kommer fra hjertet: „Vor himmelske Fader er glad, når I fortæller ham, hvordan I føler."
f. Vi lader vore børn se og høre, hvordan vore egne bønner somme tider lyder for et bestemt formål. Nogle bønner kan blot være nogle få sætninger — eller et enkelt: „Må vi bede dig hjælpe os Gud."
g. Når vi lægger mærke til, at børnene siger det samme igen og igen i alle bønner og ikke tænker på, hvad de siger, gør vi os umage for at hjælpe dem til at bryde den vane. Vi prøver at lære dem, at man kan bede hvor som helst og når som helst.
h. Efter familiebøn kan det være rigtigt at forblive i knælende stilling til en personlig bøn, sådan som det er almindeligt blandt missionærer.
i. Vi har ofte prøvet at lære vore børn at bede for det, som de behøver, snarere end det, som de ønsker: Hvad er bedst for mit temperament, min udvikling, min åndelige vækst, selvom det måske er en hård prøvelse for mig? Herren ved, hvad der er bedst for os — vi ved, hvad vi ønsker.

Herren handler bestandigt med sine børn i forhold til det, de behøver, ikke hvad de ønsker. Det er en ret vanskelig lære for enhver af os, og det var især vanskeligt for vores unge datter. At blive valgt til en lederstilling i mellemskolen forekom hende at være det vigtigste i hendes tilværelse. Hun havde arbejdet og forberedt sig i flere måneder. „Åh mor, jeg beder så meget om at måtte blive valgt. Herren siger, at man kan bede om ethvert retfærdigt ønske i hjertet, og det er nu mit." Det forekom også os at være et rimeligt ønske. Hun havde et vidnesbyrd om evangeliet og var meget populær i en stor skole. Vi mente, at hun kunne blive en god indflydelse til fordel for kirken.

Da tiden for valget kom, syntes det sikkert, at hun ville blive en af vinderne. Hun var helt sønderknust, da hun tabte! Det var kun med nogle få stemmer, men hun tabte!

Allerede næste morgen blev hun bedt om at være en af embedsmændene i skolens seminar. Alle stabens medlemmer havde måttet ofre noget personligt for at kunne komme til at arbejde. Seminarpræsidenten havde måtte opgive sit kandidatur til elevpræsident i skolen; det havde været et vanskeligt valg for ham. De sagde, at de virkelig behøvede vores datters fantasi og missionærevner for at kunne påkalde folks opmærksomhed, og netop dette år var vigtigt for seminarprogrammets vækst og udvikling.

Det år fik hun mange åndelige oplevelser. Hun udviklede ægte og betydningsfulde venskaber og var medvirkende til at bringe flere mennesker til aktivitet i kirken.

Senere fortalte hun mig, at hun efterhånden kom til at forstå sig selv gennem bøn og skriftstudium. „Jeg ønskede mere end noget andet at vinde det valg, men Herren vidste, at jeg havde mere brug for denne anden erfaring. Jeg havde brug for mere åndelig vækst. Det var en vanskelig prøve, men jeg er inderst inde helt klar over, at den var rigtig."

3. *At tale med vor himmelske Fader — at lytte og at svare. I to-vejs bøn lytter vi og svarer* på det, vi hører. I mange af vore ensrettede bønner råder vi fejlagtigt Herren, leder ham

rundt i Himlen og på jorden, idet vi fortæller ham, hvem og hvordan han skal velsigne.

a. *Hjælp børnene til at forstå, hvordan man lytter til Herrens stemme.* Vi har brug for at skabe nøjagtige forventninger i vore børns tanker med hensyn til, hvordan Herren taler til os, så de kan genkende hans stemme og føle sig tilfredsstillet, når de hører (fornemmer, føler) den. Bøn vil da blive meningsfyldt og tilfredsstillende.

Vi må lære vore børn, at Herren taler til os på mange måder. Han taler til os med sin stille, sagte stemme og gennem profeter, gamle (skrifterne) og nutidige (konferencer, skrivelser).

Præsident David O. McKay fortalte, at Helligånden normalt taler til folk gennem samvittigheden, i henhold til deres kaldelse. Til en gruppe seminar og institut- funktionærer brugte ældste Bruce McConkie fra De tolvs Råd engang en analog, hvor han kaldte Helligånden for radiosenderen, os for modtagerne og Kristi Ånd for radiobølgerne.

Stephen: Engang da jeg ved et møde i Ricks College havde talt om at lytte til svar på bønner, kom en ung kvinde hen til mig og spurgte: „Bror Covey, hvordan ved jeg virkelig, at Gud besvarer min bøn? Måske er det mine egne ønsker eller behov, som jeg føler så varmt og ønsker, at det skal være Guds svar."

En dag lærte jeg min datter Maria, hvordan hun skulle lytte efter svar på sine bønner. „Hør nu min egen skat, prøv i dine bønner at lytte til din samvittighed. Og besvar så det, du føler eller fornemmer." Hun spurgte, hvordan hun skulle gøre det. Jeg foreslog, at når som helst hun beder om en bestemt velsignelse, skulle hun spørge sig selv, om hun har gjort alt, hvad der er mulig for at opnå og gøre sig fortjent til den velsignelse. (Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, ifølge hvilken den er forjættet. L. & P. 130:21) Så vil Herren tale til hendes hjerte gennem hendes samvittighed.

Maria gjorde det, og hun sagde, at der ikke blev givet noget nyt, for „jeg vidste allerede, hvad jeg skulle gøre". Jeg spurgte hende, hvor hun havde den viden fra. Hun svarede: „Fra min søndagsskoleklasse." Jeg påpegede, at søndagsskolen var en del af Herrens rige, og at de sande principper, som hun havde lært dér, var forankrede i hendes hjerte og sind.

Helligånden bringer disse principper i erindring, når vi har brug for at møde enhver situations krav. „ . . . thi se, jeg siger jer atter, at dersom I vil betræde denne vej og modtage den Helligånd, skal den vise jer alt, hvad I skal gøre." (2. Nephi 32:5)

b. *At reagere på Herrens stemme.* Vi prøver at lære vore børn at leve deres liv i henhold til deres samvittighed. Vi prøver at lære dem at stille betydningsfulde spørgsmål og at lytte til Herrens svar, som for eksempel: „Hvad må jeg gøre for at komme Gud nærmere?" „Hvordan kan jeg blive et bedre kirkemedlem?" „Hvordan kan jeg bedre berede mig til min mission?" „Hvordan kan jeg klare mig bedre i skolen?"

Vi opmuntrer vore børn til først at søge Helligånden ved at bede om den og tillade den at lede deres udtalelser og deres handlinger.

Vi prøver at lære dem bestandigt at opnå mere lys og kundskab ved at være meget opmærksomme under kirkens møder og ved at studere skrifterne — virkelig at tage Jesu Kristi ord og kærlighed til sig. Så vil Helligånden bringe det passende princip i erindring til at vejlede og lede deres skridt. Vi opmunter dem til at lære vigtige skrifsteder udenad, som klogt behandler deres aktuelle muligheder og udfordringer. Vi gennemgår sådanne skrifsteder under familiehjemmeaftenerne.

Vi prøver at lære dem, at vi ikke får mere lys og kundskab, før vi er retfærdige overfor det lys og den kundskab, vi allerede har. Lad os med andre ord blot adlyde vores samvittighed, og hvis vi behøver mere, vil Herren give det til os på sin egen måde og til sin egen tid, ikke på vor måde og til vor tid.

Når først et menneske opdager mulighederne for et levende forhold til vor himmelske Fader, når han lærer den særlige betydning af at tale *med* og ikke bare *til* Gud, bliver han aldrig mere den samme. Alt — inkluderende personlige tilhørsforhold forandres og gøres uendeligt mere levende og smukt.

„Hvad er det vigtigste, du nogensinde i dit liv har lært?" udspurgte vi Cynthia på hendes 18-års fødselsdag. Uden betænkning svarede hun alvorligt: „At bygge mit liv på Herren Jesus Kristus. At sætte min tro og tillid til ham, at trække på hans kraft, at stole på mit tilhørsforhold til ham som hjælp til at trække mig gennem sammenstyrtede drømme, skuffelser og bristede forhåbninger. Det giver mig den sikkerhed, jeg behøver. Det hjælper mig til at forstå og være klar over, hvem jeg virkelig er, ikke hvad andre mennesker siger eller mener, jeg er."

I det korte øjeblik følte vi os godt belønnede, lettede og noget forbløffede over, at noget alligevel var trængt igennem.

Men den sidste prøve er endnu ikke forbi. Vi oplever også skuffelser. Det er ikke let. Det er en bestandig kamp, en konstant indsats. Men vi opmuntres over, at lov, ikke held, styrer det hele, og at vi kan adlyde loven, hvis vi foretrækker det.

Skal vi opsummere det, finder vi, at vi er netop så heldige i vore anstrengelser for at lære vore børn, hvordan man taler med vor himmelske Fader og lytter til hans svar, som vi er i *vores* bønner og efterlevelse på dette stade.

Vi føler os så taknemmelige over Herrens tålmodighed og udholdenhed og over vore muligheder. Vi har i sinde at prøve at lytte, at love, at adlyde og at belære.

BØN

„Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner. Jeg kender dit hjerte og har hørt dine bønner for dine brødre . . . lad din kærlighed blive overvættes rig til alle mennesker og til alle, som elsker mit navn."

L&P 112:10-11.

„2000 mennesker beder for dig"

AF LYN NIEMEYER

I børneafdelingen i Austin-hospitalet i staten Victoria i Australien arbejdede den 5-årige Matthew med sine genoptræningsøvelser så energisk, at han blev helt udmattet. Hans beslutsomhed bragte tårer frem i sygeplejerskernes øjne, og hans fysioterapeut blev så begejstret, at hun fik lavet en særlig krykke til ham. Nogle få dage senere viste han os stolt, at han kunne gå ved hjælp af sin „magiske stok".

Det var i april 1975, kun ti dage efter at den lille dreng var blevet ramt så hårdt af en bil, at han havde mistet et stykke af hjerneskallen så stort som 6 x 11 cm og mere blod end faregrænsen tillader, før han kunne bringes til hospitalet. De ville ikke lade mig se ham straks efter ulykken, og det er jeg glad for, men jeg kan huske, at jeg skreg hysterisk på vej ind til mit soveværelse, hvor jeg knælede og tiggede: „Herre, tag ham ikke fra mig endnu, tag ham ikke væk nu!"

Anspændelsen forøgedes fordi det første hospital sendte ham videre til det næste, hvor man kunne yde en bedre indsats. I ambulancen fortalte lægen mig, at der kun var lidet håb, om at Matthew kunne overleve, og at han, hvis han overlevede, sandsynligvis ville være mentalt og fysisk handicappet for livstid. Stille bad jeg om, at han hellere måtte dø, end at det skulle ske. Så lagde jeg mærke til, at en masse betjente på hvert eneste gadehjørne holdt trafikken tilbage, bare for at min lille dreng kunne komme på hospitalet så hurtigt som muligt, og jeg følte mig lidt flov over, at jeg et øjeblik havde opgivet, mens andre endnu kæmpede for hans liv. Hans åndedrag ophørte flere gange, og jeg troede, at mit også ville standse.

Min mand og en ven ankom tidligt nok til at berøre Matthews kinder og salve ham — idet de ikke kunne komme til at lægge hænderne på hans hoved — og de følte sig åndeligt forsikrede om, at han var i Herrens hænder. John og jeg spadserede omkring i de næste fire timers ventetid. Det var en hård prøvelse, og vi talte og bad. Efter nogle få forvirrede bønner var vi tilsidst i stand til at overgive vores søn til Herren og derpå følte vi begge en stilfærdig forsikring om, at enten ville Matthews liv blive taget, eller han ville med tiden blive fuldstændig rask.

Hvor blev vi lettede, da kirurgen endelig viste sig og sagde, at operationen var gået meget bedre end forventet; der var ikke sket så megen skade på hjernen, som de havde troet. Og to gange gentog han: „Det er en gave sendt fra Gud." Vi vidste, at han havde ret.

Matthew kom til sig selv igen fire dage senere, og tre dage derefter blev han flyttet til børneafdelingen, lammet ned langs venstre side og blind på sit venstre øje. Men, lovet være Herren, han havde alle sine mentale sanser i behold. Med tårer i øjnene og ansigtet forvrænget i lammelse, sagde han: „Jeg kommer aldrig igen til at gå, gør jeg?" Jeg samlede mod og sagde: „Selvfølgelig gør du det! Mere end 2000 mennesker derude faster og beder for dig." Han så en smule forbavset ud over mit udbrud, og så smilede han. „Virkelig?" spurgte han.

Fra da af kunne intet afholde Matthew fra hans anstrengelser for igen at komme til at stå på sine fødder. Hvis jeg havde nogen tvivl om bønnens magt, så havde Matthew det i hvert fald ikke. Han havde et ansvar over for diss mennesker, og han ville ikke svigte dem. Han havde altid været en lille stædig fyr, selvom han også var genert, og nu kom hans stædighed ham til gode, hvor han hver dag måtte træne lige til grænsen af sin udholdenhed.

Ja, i virkeligheden var både hans far og jeg overrasket over, at så mange mennesker var interesseret. Det var lykkedes mig at ringe til nogle få venner efter ulykken og bede dem bede for os, og en god ven på New Zealand, embedsmand ved templt dér, havde lagt vore navne i bønnecirklen uden at vide hvorfor. Hun kunne ikke vide, at jeg sad og ventede på nyt om operationen på Matthew, men jeg havde bedt om, at hun ville gøre netop det. Wardet indkaldte til en særlig fastedag, og som det rygtedes omkring i staven,

fastede hele staven og bad. Og hvor var vi dog taknemmelige, da vi erfarede, at både en lokal metodiskkirke og en engelsk kirke havde holdt særlige bønnemøder for Matthew. Det var helt ubegribeligt men en kendsgerning, at tre uger efter en ulykke, hvorfra helbredelse syntes umulig, var Matthew hjemme! Hans syn var vendt tilbage, hans ansigt rettet op, og han arbejdede hårdt på at overvinde den resterende lammelse i venstre hånd. (Vi havde fået at vide, at han ville være nødt til at blive på hospitalet i ½ år!)
Men problemerne var endda ikke ovre. To ribben var nødt til at blive fjernet fra Matthews side og anbragt i hans hjerneskal for at dække den afdækkede hjerne, vi kunne se bevæge sig gennem bandagen på hovedet. Og dage før den tre-timers lange operation, sent i juni måned, følte jeg mig dybt bekymret. Jeg fortalte Matthew om vores kærlighed til ham, og han svarede med stor forbavselse og overbevisning: „Jeg skal jo ikke dø, jeg skal nok komme hjem igen." I det øjeblik opløstes alle mine bekymringer. Jeg vidste, at han ville blive rask.
Igen fastede og bad vores ward, og endnu engang udtrykte lægerne forbløffelse over den hurtige helbredelse og den lille drengs indstilling. Ikke ret mange har overlevet at miste så stor en del af hjerneskallen, sagde kirurgen, men de sendte Matthew hjem syv dage senere, fordi han legede skjul med børnene under sengen, og de var bange for, at han skulle komme til at støde hovedet. Sidst i juni var han et billede på sundhed og gik igang med at indhente sin forsinkelse i skolen.
Kan liv og helbred sikres ved hjælp af faste og bøn for én, som er kommet så frygteligt til skade? Ja! Vi ved, at det kan lade sig gøre og virkelig sker. Matthew siger, at han arbejdede hårdt på at blive rask, fordi „min far har salvet mig, og jeg vidste, at jeg måtte blive rask". Det var virkelig hans motivering. Det og bevidstheden om, at alle de mennesker havde bedt for ham.
I september, da vores familie blev bedt om at udføre familieprogrammet, vidste vi, at Matthews ældre bror og søster ville deltage, men vi var i tvivl om vores generte lille dreng. Men Matthew gik til sit værelse og forberedte sin lille tale. Og da han stod foran forsamlingen bar han, med lange pauser mellem sætningerne, dette vidnesbyrd:
„Da jeg kom ud for den ulykke — kom jeg på hospitalet — de troede, at jeg ville dø — så salvede min far mig — og *nu er jeg rask!*"
Det er den tro, vores Matthew har.

Lyn Niemeyer bor i Croyden ward, Melbourne Australia Moorabbin stav, hvor hun virker som stavens leder af de kulturelle lektier.

Rosita klippede den sidste trekant ud af et tykke gult silkepapir og klæbede det omhyggeligt på en stjerneformet bambusramme. „Så, nu er lanternen færdig," sagde hun tilfreds. Så tændte hun et kort lys og anbragte det i holderen indeni lanternen og trådte et skridt tilbage for at betragte den bedre.

„Den er skøn!" sagde Rosita højt. Om to dage ville det være jul, en dejlig tid i den filippinske landsby, hvor hun boede. Hun ville vågne til lyden af klokker og stemmer fra hele landsbyen, der råbte: „Glædelig jul." Og så ville Rosita og hendes venner, efter at have været i kirke, gå fra dør til dør og synge julesalmer. Senere ville der komme besøg af unge mennesker fra nabolandsbyerne, og de ville opføre krybbespil. Men allerbedst ville lanterne-paraden være.

Efter mørkets frembrud juleaften tænder børnene i mange af landsbyerne på de filippinske øer deres hjemmelavede lanterner og går i parade gennem gaderne. Der gives en præmie for den fineste lanterne. Præmien i hendes landsby var i år en rejse til Manila, hovedstaden, sammen med skolens forstanderinde.

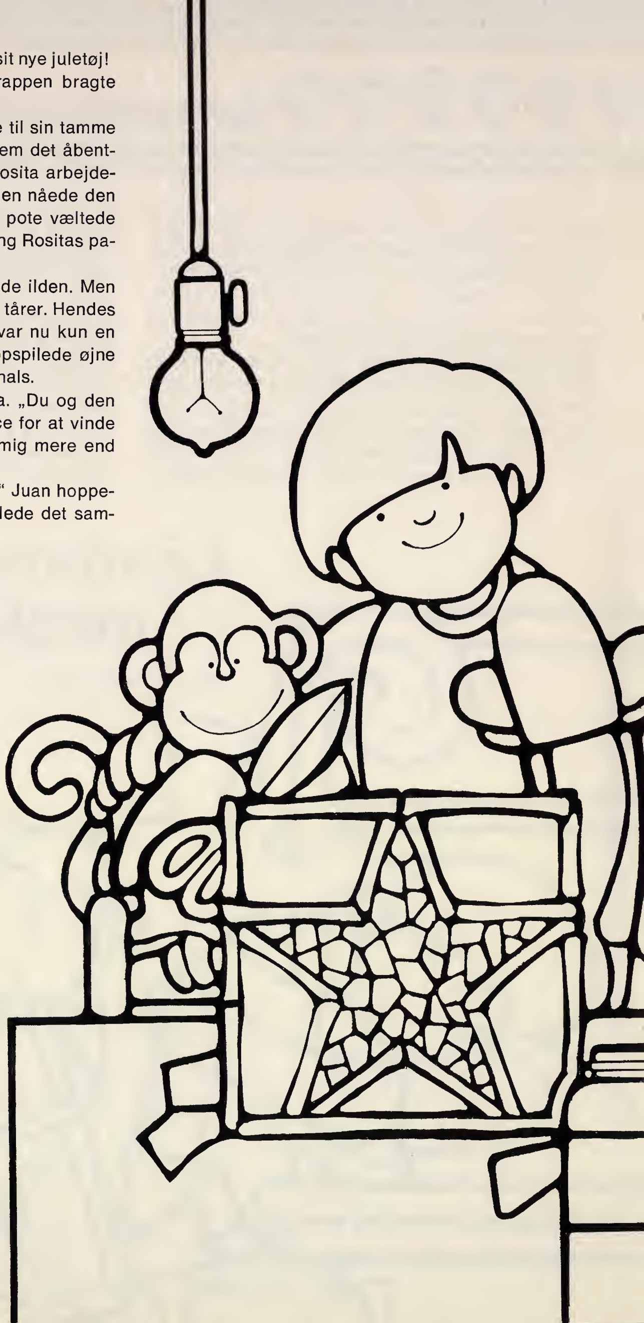
„Jeg tror jeg vinder!" hviskede Rosita lykkeligt. Hun lukkede øjnene og forestillede sig vandrende ned ad gaderne i den store by, som hun aldrig før havde været

Lanternens mirakel

AF BERNADINE BEATIE

i. Og hvor voksen ville hun ikke føle sig i sit nye juletøj! Lyden af hendes bror, Juans trin på trappen bragte Rosita tilbage til virkeligheden.
»Nej, nej, Pepe!“ hørte Rosita Juan råbe til sin tamme abe. Men Pepe svang sig allerede gennem det åbentstående vindue, hen over bordet hvor Rosita arbejdede. Rosita rakte ud for at fange Pepe, men nåede den ikke. Den faldt ned på bordet, og dens pote væltede lanternen. Flammerne stod i ét nu omkring Rositas papir og bambus kunstværk.
Rosita fik hurtigt fat i en klud og slukkede ilden. Men da hun løftede kluden væk, brød hun ud i tårer. Hendes lanterne — hendes smukke lanterne — var nu kun en forkullet ruin! Hun så Juan se til med opspilede øjne fra døren med Pepe klyngende sig til sin hals.
„Se nu, hvad du har gjort!“ græd Rosita. „Du og den tossede abekat. I har ødelagt min chance for at vinde turen til Manila, og det har jeg ønsket mig mere end noget andet!“
„Det er jeg ked af, meget ked af, Rosita!“ Juan hoppede på sin krykke over til hende og samlede det sammen, der var tilbage af lanternen.
„Jeg skal nok reparere den for dig!“

„Det vil tage et mirakel at reparere den!“ sagde Rosita. „Selv om du kunne reparere rammen, så er der kun nogle få små stykker silkepapir tilbage.“ Hun pegede på en æske, hvor der lå nogle stykker rester af det gule silkepapir, hun havde brugt, sammen med nogle få stykker rødt, grønt, blåt og hvidt, der var blevet tilovers fra lanterner, hun havde lavet de tidligere år.

„Jamen, jeg kan da prøve,“ sagde Juan trist, men med et beslutsomt udtryk i ansigtet.

Rosita trak på skulderen og sagde med et opgivende udtryk: „Jeg ville nok ikke have vundet alligevel.“

„Du ville have vundet, hvis det ikke havde været for mig og Pepe,“ sagde Juan stille.

„Glem det, Juan.“ Rosita greb en bog og løb udenfor og satte sig på en trappesten. Hun prøvede at læse, men hendes tanker gik stadig tilbage til Juan. Hun var ked af, at hun havde talt så hårdt til ham. Rosita elskede Juan. Hun beundrede også hans mod. Han beklagede sig aldrig over, at han var lam, men hoppede ivrigt rundt med sin ene krykke.

Efter nogen tids forløb gik Rosita ind for at lave aftensmad til Juan og sig selv. Hendes forældre var taget til markedet i byen og ville ikke komme tilbage før næste dag.

Juan havde tændt den store pære over bordet, og Rosita blev meget overrasket over at se, at han havde repareret lanternens ramme. Pepe sad ved siden af sin herre, for en gangs skyld helt rolig.

„Hvorfor gør du dig al den umage?“ spurgte Rosita. „Der er ikke noget sted i landsbyen her, hvor man kan købe silkepapir.“

„Jeg har en idé som måske vil virke,“ sagde Juan.

Efter middagsmaden tog Rosita sengetøj frem fra kommoden og redte seng til sig selv i den ene side af værelset og til Juan i den anden side. Men Juan blev siddende ved bordet og fingerede med små stykker kulørt papir.

Rosita betragtede ham et stykke tid, men snart efter faldt hun i søvn. Hun vågnede en gang i løbet af natten og så, at Juan stadig sad ved bordet.

„Gå i seng, Juan,“ sagde hun. „Glem den lanterne.“

Juan rystede bare på hovedet.

Næste gang Rosita vågnede, krøb det første dagslys gennem vinduerne. Juan arbejdede stadig. „Juan!“ råbte Rosita. „Du har overhovedet ikke været i seng?“

Juan svarede ikke. I stedet slukkede han lampen over bordet, strøg en tændstik og tændte lyset i lanternen, som han havde pyntet i den lange nat.

Rosita trak vejret dybt. Juan havde pyntet lanternerammen med bitte små stykker af rødt, gult, blåt, grønt og hvidt papir, som omhyggeligt var klippet ud og limet sammen.

„Den er vidunderligt!“ henåndede Rosita. „Ligesom vinduerne i en domkirke.“

„Eller som Josefs kappe!“ lo Juan glad. „Jeg sagde dig jo, at jeg nok skulle lave den, men du sagde, at det skulle der et mirakel til.“

„Det er et mirakel, Juan!“ erklærede Rosita.

Juan lo. „Nej, egentlig ikke, det var bare hårdt arbejde.“

„Jeg ved det,“ sagde Rosita, idet hun gik tværs gennem stuen for at give Juan et knus. Og pludselig var det ikke nær så vigtigt for hende, at vinde konkurrencen, som at have en bror, der elskede hende nok til at sidde oppe og arbejde hele natten i håb om at få hendes drømme til at gå i opfyldelse.

„Din kærlighed udvirkede miraklet,“ sagde Rosita stille.

Jul hele året rundt

Mit navn er Ginger Lyn, og jeg har altid elsket julen, men sidste jul var den bedste, jeg nogensinde har haft.
Det begyndte altsammen på taksigelsesdagen, da hele vores familie knælede i bøn for at sige tak for alle vore velsignelser. Vi var alle sammen så glade, mens vi talte om noget af det, vi kunne gøre for at hjælpe andre til at få den samme glade fornemmelse.
Sammen kom vi frem med mange idéer, men den bedste af dem allesammen var den, om hvad vi skulle gøre juledag. Det, vi bedst kan lide, er vores store familie, og den lykke, som evangeliet bringer os. Vi bestemte os til at dele disse velsignelser med andre som vores gave til dem.
Salt Lake templet ligger kun ganske kort tids kørsel fra vores hjem, og at tage dertil var en del af vores plan. Vi bestemte os til at vi, efter at have åbnet vores gaver julemorgen og derefter spist morgenmad, ville gøre rent i huset, arrangere en storslået middag, og derefter tage op til tempelpladsen og finde nogen, som ville tilbringe julen sammen med os.
Før vi tog afsted for at finde vores ukendte gæster på tempelpladsen, ville vi arrangere bordet og dække det med vores fineste sølvtøj og bedste dug og tallerkener, lægge brænde tilrette i pejsen, lige parat til at tænde, ligesom også juletræet stod parat.
Vi klæbede et billede af vores familie indvendigt på bindet af nogle Mormons Bøger, skrev et budskab under hvert billede og skrev vore navne. De bøger skulle gives til vore middagsgæster, når vi sad rundt om pejsen og snakkede om aftenen.
Vi var meget spændte på disse planer, og vi var sikre på, at Herren ville hjælpe os. I alle vore familiebønner lige fra taksigelsedagen (det er sidst i november) og til jul bad vi ham berede for os nogen, som havde brug for vores kærlighed, og som ville være beredt til at høre evangeliet.
Endelig kom juledag, og vi var allesammen meget spændte. Det tog os meget længere tid at forberede middagen og gøre huset rent, end vi havde forestillet os. Derfor kom vi senere til besøgscentret på Tempelpladsen end vi havde planlagt. Vi var bange for, at alle havde spist på det tidspunkt, og at vi ikke ville kunne finde nogen, som ville spise julemiddag sammen med os.
Vi talte med mange mennesker og indbød adskillige af dem til vores hjem. Nogle sagde, at de allerede havde spist, og andre så forvirrede ud og sagde: „Nej, ellers mange tak." Men vi blev bare ved, for vi vidste, at vor himmelske Fader havde beredt nogen for os. Og rigtigt nok, det havde han!
Vi fandt en mand og hans kone fra Michigan og deres 17-årige søn. De blev meget forbavsede over vores indbydelse, men de sagde, at de var sultne og netop havde haft i sinde at gå ind i en telefonboks for i telefonbogen at finde et sted at spise. Manden og konen havde på en tidli-

gere ferierejse besøgt Besøgscentret og nu ville de så gerne lære en smule mere om de sidste dages hellige. Manden sagde: „Der er nok ikke nogen bedre måde, hvorpå man kan lære om jeres kirke og levemåde, end ved at besøge nogle medlemmer i deres hjem. Vi vil være meget glade for at komme!"

Vi indbød også to unge piger fra Australien. De var på ferie og blev meget begejstrede for tanken. De sagde, at de ikke havde spist til aften og ville være lykkelige for at være sammen med en familie i julen.

Vi havde det vidunderligt sammen den juledagsaften. Vi spiste og snakkede og besvarede spørgsmål om kirken. Før vi sagde godnat til vore gæster, takkede de os atter og atter. Michigan-familien sagde, at de altid ville huske deres julemiddag hos os som et af højdepunkterne på deres rejse, og før de gik, tog de et billede af os omkring juletræet.

Pigerne fra Australien var lige ved at græde, da vi gav dem hver en Mormons Bog med vores billede i.

Da vore gæster var taget afsted, samledes vi som familie i køkkenet for at vaske op. Vi var enige om, at julens virkelige ånd havde berørt enhver af os, og at det havde været alle tiders jul. Vi lærte også, at vi ikke behøver at vente på jul for at få en følelse af jul — alt, vi behøver at gøre, er at dele evangeliet med andre, og det kan derved blive jul hele året rundt!

Illustreret af Ted Henninger

Julen er en af de lykkeligste og mest mindeværdige tidspunkter i året. Når vi forbereder helligdagene, går vore tanker tilbage til den nat i Betlehem, og vi tænker på vor himmelske Faders vidunderlige gave til os, da han sendte sin Søn til jorden for næsten 2000 år siden.

Når medlemmerne i Det øverste Præsidentskab tænker på julehøjtider sammen med familie og venner, mindes også de Jesu Kristi mission og hans liv, der blev en gave til enhver af os. Nu her ved julen 1977 har de ønsket at dele nogle af deres minder og tanker med drenge og piger over hele verden.

Det øverste Præsidentskab mindes julen.

Det er jul og igen går mine tanker til Bethlehem, Jesu fødested, og til den første jul.
Det var en drøm, der blev til virkelighed, da søster Kimball og jeg var i Bethlehem en juleaften for nogle få år siden. Den 24. december var en smuk søndag dér og tidligt den morgen holdt vi et nadvermøde i Bagdad med en familie, hvis gæster vi var. Derefter fløj vi til Damaskus og derfra til Jerusalem. Folk fra mange lande var samlet dér den hellige aften, ventende på at blive bragt den 8 km lange vej ad snoede bjergveje til Bethlehem.
Da vi kom til Bethlehem fandt vi byens midte så fuld af mennesker, at det var let for os at forestille os den første jul, da Josef og Maria fik at vide, at „der ikke var plads til dem i herberget."
For at bidrage til forvirringen blandt den bølgende mængde, udbasunerede en højttalervogn julesalmer og klokkeringning fra Kristi Fødselskirke, bygget allerede i det fjerde århundrede. Kirken er bygget på en plads over en grotte, som mange mener er selve det sted, hvor den krybbe stod, hvor Kristus blev født.
En lav dør og en smal trappe fører ned til grotten. Kun vanskeligt kunne vi komme frem. Den var oplyst af mange stearinlys og behængt med kostelige tæpper. Sammen med den ivrige skare forsøgte vi at meditere og i vore tanker at genopleve historien om denne den vigtigste af alle fødsler.
Bagefter var vi heldige nok til at finde en taxi, som kunne bringe os de tre kilometer til en fåremark ved en bjergskråning, hvor vi omsider kunne finde fred og ro i den gnistrende klare nat. Der var kun fire af os på bjergsiden dér, hvor hyrderne havde vogtet deres får den første juleaften.
Månen skinnende med usædvanlig styrke, og himlen var fuld af stjerner. I vor fantasi kunne vi næsten høre „en mangfoldig himmelsk hæreskare, som lovpriste Gud og sagde: ‚Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag'."
Vi så op ad bakken mod Bethlehems blinkende lys, følte os inspireret til sagte at synge:

> O Bethlehem, du lille by,
> så skøn du ligger dér . . .
> Kom Jesusbarn fra Bethlehem,
> o kom, det beder jeg.
> Borttag min synd og hjælp mig til
> et bedre liv i dig.

Bagefter opsendte jeg en taknemmelig bøn for det privilegium at have oplevet en jul i Betlehem og for min viden om, at vor Frelser, Jesus Kristus, er Guds Søn. Mit hjerte var opfyldt af glæde over at vide, at han for os klargjorde den plan, det livsmønster, hvorved vi, hvis vi er trofaste, en dag kan komme til at se ham og personligt udtrykke vor taknemmelighed til ham for hans fuldkomne liv og hans offer for os.

Pæsident Spencer W. Kimball

Når jeg tænker tilbage på julen i min barndom, husker jeg, at vi var fattige. Og med otte børn at sørge for, var det svært nok at skulle forsyne os med mad og tøj. Vore julegaver var som regel hjemmelavede og ikke for talrige, men vi havde det vældig morsomt. Der blev udvekslet megen kærlighed i ord og gerning, takket være vores gode forældre.
Den allervigtigste gave, vi modtog — selvom vi måske ikke dengang rigtigt forstod det — var en virkelig forståelse af den ofte-gentagne historie om vor Herre og Frelsers fødsel. Den kundskab og det vidnesbyrd har været grundlaget for enhver højtideligholdelse af julen, jeg har deltaget i siden min barndom. I løbet af årene gentager alle mine egne børn og børnebørn, som kan samles i deres egne familier, hvor de nu end kan være, historien om Jesusbarnet og fremhæver betydningen af den begivenhed og dens indflydelse på hele menneskeheden.

Måske var jeg også under indflydelse — således som talløse tusinder af andre har været det — af Charles Dickens tekst i den udødelige „Et juleeventyr"! Vi husker det vanemæssige svar, som Ebenezer Scrooge gav enhver julehilsen: „Bah! Humbug!" Ved en sådan lejlighed svarede hans lystige nevø: „Jeg har tit tænkt på julen . . . som en dejlig tid, en venlig, barmhjertig og behagelig tid . . . og jeg siger ,Gud velsige den!'."

Og så vil man huske Scrooges drøm, hvor tidligere julehøjtiders spøgelser viste sig for ham og sagde: „Jeg bærer den lænke, jeg smedede i mit liv. Jeg lavede den led for led . . . og af egen fri vilje har jeg båret den."

På den måde blev Scrooge mindet om sin egen forsømmelse af sine medmennesker, og hans hjerte begyndte at blødgøres. På det tidspunkt, da den nuværende juls spøgelse viste sig, var han i stand til at sige: „Hvis du i nat har tid til at belære mig, så lad mig få nytte deraf."

Og da spøgelset for kommende julehøjtider viste sig, sagde Scrooge: „Jeg er parat til at høre, hvad du har at sige mig . . . med taknemmeligt hjerte."

Da han fik forevist de bedrøvede ansigter på nogle af dem, han havde undladt at hjælpe, og han forudså sin egen ensomme død, bad han: „Giv mig lov til endnu at forandre mig . . . så vil jeg ære julen i mit eget hjerte og prøve at bevare den følelse hele året."

Han var overvældet af glæde, da han vågnede og opdagede, at han stadig var i live og havde tid til at foretage de forandringer, som han straks gik igang med.

Må vi leve sådan, at vi ikke har nogen fortrydelser over de tidligere julehøjtider. Må vores nuværende jul fyldes med den glæde, der kommer af at holde de befalninger, som vor Herre og Frelser kom for at forkynde. Må vi fortsat se fremad i forventning om lykkeligere julehøjtider i fremtiden, fordi vi har delt vore velsignelser med andre. Og må det blive sagt om os, som det senere blev sagt om Scrooge, at „han vidste, hvordan man bør fejre jul".

Præsident N. Eldon Tanner

Jul er for unge mennesker i dag helt anderledes, end julen var for 60 år siden. For eksempel er der stor forskel på den måde, hvorpå vi får vore juletræer. Da jeg var dreng, plejede vi at gå på bergskråningerne og fælde træerne. Jeg husker engang, min bror og jeg trak et juletræ ned ad skråningen, og da vi kom hjem, var der kun den ene side af træet tilbage. Vi var nødt til at stille det i en krog, så man ikke kunne se den bare side.

Vi lavede selv al pynten. Vi tog silkepapir og klippede det i strimler og klistrede det sammen, så det dannede kæder. Og vi poppede korn og satte dem på sanore, så de dannede guirlander, som vi pyntede træet med.

Vi fik altid en særlig middag juleaften.

Min onkel, Gaskill Romney, drev et snekeri og en dørfabrik. Han havde en drejebænk, hvorpå han drejede basebal-køller som julegaver til drengene, og vi lavede gerne selv nogle små skabe til pigerne. Vores legetøj var ikke nær så fint, som det er i vore dage.

Men julen var altid en lykkelig tid. For os var det den dag, da vores Frelser blev født.

Præsident Marion G. Romney

Vore unge venner. Husk, at han, hvis fødselsdag vi fejrer, var Guds Søn, søn af den evige Fader og verdens forløser.

Må denne julehøjtid blive en strålende og lykkelig tid for enhver af jer.

Med kærlig hilsen og ønsker om en glædelig jul.

Det øverste Præsidentskab

JOSEPH SMITH

Som vi måske husker er det Joseph Smiths fødselsdag den 23. december. Det er godt at mindes den store kærlighed og respekt han havde for sine forældre. De til gengæld elskede og støttede ham. Hans far og mor var de første, der hørte og troede Josephs historie om, hvordan vor himmelske Fader og hans søn Jesus Kristus viste sig for ham i lunden. Profetens forældre var til stede den 6. april 1830 — den dag kirken blev organiseret. I 1833 blev hans far ordineret til den første patriark i kirken og et år senere blev han en af de assisterende præsidenter.

Så stor var Josephs kærlighed til sine forældre, at han skrev følgende i sin dagbog: „Velsignet er min mor, for hendes gode sjæl er altid fyldt med gavmildhed og . . . velsignet er min far, thi Herrens hånd skal være over ham."

DEN FØRSTE JUL BRAGTE DEN GODE VILJES GAVE

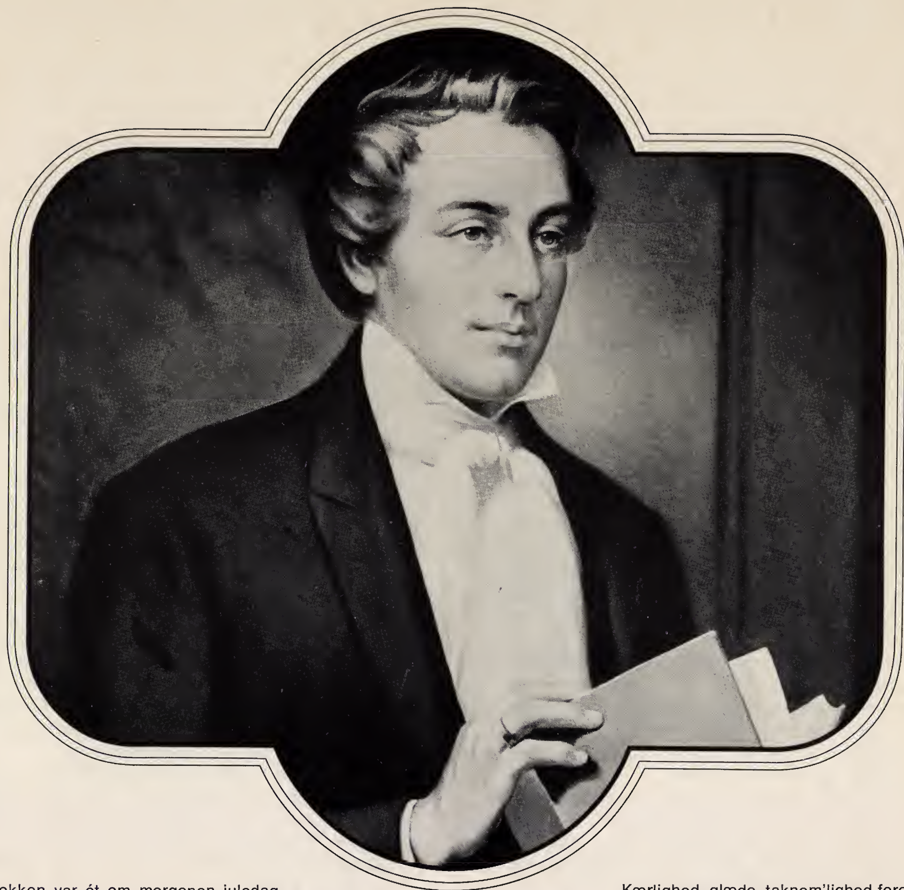
AF IRENE McGULLOUGH

Dette er en historie om, hvordan det *kunne* være gået til, da hyrderne kom for at se den nyfødte Jesus.

„Jeg føler, at jeg ikke længere kan holde romernes lovregler ud, far. Hvor længe skal vi sidde unyttigt her og leve under deres dominerende magt?"
„Benjamin, min søn, vi har været under forskellige nationers lovregler i over fem hundrede år. Romerne regerer verden i dag, og at en lille håndfuld folk skulle sætte sig op imod dem nu, er helt tåbeligt — det er selvmord. Få det had ud af dit hjerte."
„Du har sagt, at vore forfædre har prædiket i hundreder af år, at vi er et udvalgt folk, at en stor Forløser, en Frelser, ville oprejses iblandt os og frelse os for vore fjender. Hvor længe skal vi vente — tusind år endnu?" Drengens vrede stemme brød nattens stilhed.
„Vær rolig, min søn, vær rolig. Natten har mange øren. Vi må ikke bringe sorg over vort folk på grund af dine forræderiske ord. Romernes lovregler har været langt mere lemfældige end nogle af vore tidligere herrers. Vi beskyttes i vore hjem og vore byer ved deres love. Vi har frihed til at dyrke Gud, så længe vi ikke trænger os ind på Roms civile love. Dette betyder en stor del for et folk, som er omgivet af hedenske folk, som dyrker guder af sten. Kom, det er ved at blive sent, og vi har endnu noget arbejde, vi skal gøre. Morgenen kommer alt for hurtigt efter en lang dags arbejde."
„Far, har du glemt de tunge skatter, som disse hedninger har pålagt os? Vi får ikke lov til at være med til at lave de love, som vi regeres efter. De udpeger onde mænd, som hader os, til at være vore herskere. Og disse mænd tømmer vore lommer for at fylde deres egne."

Stadig brummende samlede Benjamin fårene og gederne sammen for natten. På en græsplet nær ved dyrene kastede han nogle tæpper, som han selv og hans fader kunne hvile på. De to hyrder svøbte sig ind deres bløde kamelhårskapper og lagde sig ned for at sove.
Det var vanskeligt for Nathan at slappe af og falde i søvn. Han var oprevet og bekymret over sin søn Benjamin og hans voldsomme venner. De manglede deres forældres klogskab og dømmekraft. Deres impulsive handlinger kunne bringe strenge straffe over deres folks hoveder.
Nathan, som lå fladt udstrakt på ryggen, så op mod himlen. Myriader af strålende stjerner syntes at hænge nærmere jorden end nogensinde før. Det var så fredeligt herude under stjernerne; selv de små hvide lam syntes mere tilfredse end sædvanlig. De trykkede sig alle kærligt op mod deres mødres varme, trøstende kroppe.
Nathan lagde kærligt sin arm rundt om sin søn og hviskede blidt: „Benjamin, min dreng, overvind dig selv, før du prøver at overvinde dine fjender. Kærlighed og fred kan ikke være i dit hjerte, når du er fuld af bitterhed. Gud passer stadig på Israel."
„Hvis han gør det, hvorfor er vi så ikke frie?"
„Måske er det, fordi vi er blevet så overlegne og selvretfærdige. I århundreder har vi afslået at lytte til profeternes stemme. Vi har vendt dem ryggen og ladet være at give agt på deres budskaber og deres advarsler. Vi har glemt at leve efter de love, som Moses gav os på Sinaibjerget, og har fulgt de hedenske folks veje."
Benjamin, som stadig var vred, skubbede sin faders arm bort og rullede sig om på siden og faldt i søvn.
Der var ikke tale om søvn for den kloge, gamle hyrde. Han elskede sin søn højt og var syg om

(Forts. på side 3)

Profetens sidste jul

AF ALBERT L. ZOBELL, jr.

Klokken var ét om morgenen juledag 1843. En flok mennesker, knapt en snes, klædt på til at modstå kulden, nærmede sig Mansion House på hjørnet of Main og Water Street i Nauvoo by. Gruppen gjorde holdt neden for det vindue, bag hvilket profeten Joseph Smith sov. Med tørklæderne strammet om sig og hattene trukket godt ned over ørerne, hænderne i lommen eller forsynet med vanter, samledes medlemmerne neden for profetens vindue. En af gruppen gav tonen an, og de begyndte at synge:

„Jordiske, vågn op! Syng med engle
og nyn den glade sang;
Kærlighed, glæde, taknem'lighed foren
og hyld den lykkevarslende dag."

(Nr 12 i den salmebog,
Emma Smith havde samlet)

Husets beboere samledes ved vinduet. Måske var der nogle få af dem, som havde mod til at gå ud i den forfærdelige kulde og hilse på sangerne. Blandt dem profeten, som senere sagde: „Det fik en behagelig gysen af glæde til at løbe gennem min sjæl. Hele min familie og vore gæster stod op for at høre serenaden, og jeg takkede i mit stille sind min himmelske Fader for deres besøg og velsignede dem i Herrens navn."

Uden tanke nu for kulden gik gruppen, der bestod af den blinde enke, Lettice Rushton, en omvendt fra England, hendes fem voksne børn og deres ægtefæller samt nogle få naboer, som udgjorde gruppen, hen til Hyrums hus, to blokke derfra på Water Street. På det tidspunkt sov patriarken selvfølgelig. Han stod op og gik ud i kulden og hilste på sangerne. Han velsignede hver enkelt og fortalte dem, at deres sang lød så himmelsk, at han først troede, at et kor af engle var kommet for at besøge ham.

Joseph havde i sinde at blive hjemme den dag. Som familiemenneske havde hans tidligere julehøjtider ikke altid været så behagelige som denne. Året før havde han i julen mødtes med guvernør Ford i forhandlinger om stridighederne mellem de hellige og deres naboer. I 1839 havde han tilbragt julen i Washington for at søge erstatning for de hellige, som havde mistet deres ejendele og jord i striden i Missouri. Året før det havde Joseph og mange af hans loyale venner tilbragt julen i det forfærdelige Liberty fængsel.

Måske gik hans tanker til hans gode ven. Porter Rockwell, nu 30 år, som efter de sidste beretninger endnu befandt sig i fængsel i Missouri, hvor han havde tilbragt de sidste syv måneder. Da han blev tilbageholdt ulovligt, syntes der ikke at være meget håb om, at de helliges anstrengelser for at få ham frigivet, ville krones med held.

Ved middagstid denne sidste juledag mødtes Joseph med nogle brødre fra Morley-kolonien, et udsted nær det nuværende Lima, 40 km fra Nauvoo. Han tilrådede dem at holde loven på deres side uden hensyn til de omstrejfende bønders overtrædelser.

Omkring kl 14 satte 50 par sig til Josephs bord som gæster. Under måltidet blev Joseph bedt om at foretage vielsen af dr. Levi Richards og Sara Griffiths. Da han ikke brød sig om at forlade sine gæster, fik han anmodningen videresendt til Brigham Young, som boede på det sydøstlige hjørne af Kimball og Granger, tre blokke mod nord og én blok mod vest fra profetens hus. Bror Brigham foretog vielsen. Øjnesynligt tilbragte den 38-årige profet, som havde ry for sin gæstfrihed, resten af dagen sammen med sin familie og sine venner. Om aftenen spiste en anden stor gruppe også i profetens hjem, før de underholdt sig med musik, dans og andre festligheder i overensstemmelse med juletraditionen på den tid.

Mandag aften ankom flere gæster, iklædt deres bedste tøj. De helliges vanskeligheder, tidligere og øjeblikkelige, glemtes midlertidigt, mens gæsterne glædede sig over festen. Og så blev stemningen den aften afbrudt, da en mager, tilsyneladende fuld, uvasket, snavset og med håret hængende ned over skuldrene, masende ind i stuen.

Man forsøgte at smide ham ud, men han var dem for stærk. Under den efterfølgende kamp, fik Joseph et godt blik af manden. Det var hans ven, Porter!

Stemningen blev hurtigt igen normal, da venner samledes omkring Rockwell og bød ham velkommen hjem. Han forklarede, at han var blevet officielt løsladt efter i syv måneder at have siddet i fængsel, og at han havde arbejdet sig gennem fjendtligt territorium. Da hans fødder var kommet til skade, og man stadig efterstræbte ham, havde det taget ham tolv dage. Han var lige kommet til Nauvoo. Det puds han havde spillet med profeten og hans gæster havde simpelthen været den slags morskab, som han yndede.

Rockwells tilbagevenden til sikkerhed var højdepunktet for Joseph denne hans sidste jule-højtid, julen før hans martyrdød den følgende sommer.

Broder Joseph og bornene

Dette er hvad nogle af de børn, som kendte og elskede Joseph Smith skrev om ham:

Jeg var 14 år da jeg første gang så profeten. Jeg kendte ham med det samme fra det øjeblik jeg så ham, og da mine øjne hvilte på ham, modtog jeg et vidnesbyrd, at han var en Guds profet, for jeg har aldrig før haft en følelse der i den grad fyldte min sjæl. Han blev ikke udpeget for mig — jeg genkendte ham blandt de andre han stod iblandt. Og jeg vidste jeg så Guds profet.

Mary Alice Lambert.

Jeg var 14 år da profeten kom til vort hjem. I løbet af de 13 dage, han var hos os, lærte jeg at holde mere af ham end af noget andet menneske jeg havde mødt, indbefattet min mor og far.

John W. Hess.

Jeg kendte profeten Joseph Smith. Når vi opholdt os på skolens legeplads, standsede han ofte og talte med os. Han trykkede altid pigerne i hånden og spillede kugler med drengene. Han var højt elsket af børnene.

Mary Jane Lytle.

Hunger, tørst og belæring

AF THEO McKEAN

I en anden artikel i denne serie forekommer denne udtalelse: „En evangelisk lærer har den bedst tænkelige følgesvend — Helligånden. Og det er en meget styrkende kendsgerning at vi altid kan regne med, at han gør sin del. Udfordringen ligger hos os selv. Hvad må vi gøre for at kvalificere os?" („Partnerskab med Helligånden", *Den danske Stjerne,* maj 1977, side 27)

Denne artikel beskrev nogle af de egenskaber, der er nødvendige hos en lærer — den omtalte også de ting eleven selv må gøre — hungre og tørste efter det, der hører Ånden til — for at undervisnings/indlæringsprocessen skal kunne fungere, som den bør. (Se skemaet „Undervisning/tillæringsforhold" i *Den danske Stjerne,* april 1977)

„Hvis undervisningen skal være effektiv, må den bygge på elevernes beredvillighed til at lære," sagde Boyd K. Packer i bogen *Teach Ye Deligently,* side 107. Se også ledsagende

artikel her i Stjernen „Parat eller ej, du vil blive undervist" med yderligere oplysninger om dette emne.

Lærere kan ikke hælde kundskab og forståelse ind i deres elever. De kan kun tilbyde det. Og det er deres ansvar at tilbyde det i rette øjeblik på den mest behagelige måde. Hvis eleven skal opnå kundskab, må han (1) ønske den, (2) gøre noget for at få den, og (3) åbne sit hjerte for at modtage den.

Somme tider har vi elever, der af en eller anden grund ikke søger åndelig forståelse. Har vi det, er det vort ansvar som lærer at fremkalde et ønske hos dem. Men hvordan? Hvad er det der motiverer et menneske til at søge åndelig lærdom?

En ting, der er værd at overveje er åndelig forberedelse. Missionærer må somme tider arbejde hårdt for at finde mennesker, som vil lytte til deres budskab, fordi der kun er få, som har beredt sig til at modtage det.

For os, som underviser i vore hjem og i kirken, bør opgaven ideelt set være lettere. Vi underviser folk, der ofte allerede har åndelig erfaring, som har reageret på Åndens kalden. Men selvfølgelig reagerer nogle mere end andre. Men vi må ikke glemme, at vore elever udgør et udvalgt udsnit af vor Faders børn.

Ved en bestemt lejlighed definerede afdøde præsident J. Reuben Clark jr., fra Det øverste Præsidentskab, klart den indstilling, vi som lærere bør have overfor sidste dages hellige unge. Han sagde: „Kirkens ungdom, jeres elever, er i det store og hele sunde i tanke og i ånd . . .

Kirkens unge hungrer efter det åndelige; de er ivrige at lære om evangeliet, og de vil have det råt og usødet . . .

Disse elever ønsker så inderligt den tro, som deres fædre og mødre har; de længes efter den i sin enkelhed og renhed . . .

Disse elever hungrer og tørster . . . efter et vidnesbyrd om det, der hører Ånden til . . . De fornemmer ved Ånden, som de besidder, at det vidnesbyrd, de søger, bliver skabt og næret ved andres vidnesbyrd . . .

Disse elever er, når de kommer til jer, åndeligt på vej til en modenhed, som de tidligt vil nå, hvis bare I vil give dem den rette næring." (I *Charted Course in Education,* siderne 4-6)

Enhver har Helligånden

De, som allerede er døbt, kan drage nytte af Helligåndens gave. I kirken har *alle* lærere og elever, forældre og børn, del i det løfte, der siger: „Gud vil give jer kundskab gennem sin Helligånd, ja, gennem den Helligånds uudsigelige gave." (L. & P. 121:26)

Denne indre kilde til lys og sandhed hos eleverne må aldrig ignoreres af os, som underviser. Vi må sikre os, at vi er på bølgelængde med Helligånden, når vi underviser; og derpå have tro på, at den vil bevæge hjertet hos de elever, der deltager i vor undervisning. Husk, at det er Helligånden, som „overfører denne kraft til menneskehjertet." (2. Nep. 33:1)

En kilde med levende vand

I almindelighed tørster vore elever efter åndelig forfriskning, og hvis vi vil føre dem til Gud, vil det vand som han vil give dem, blive ligesom en kilde, der springer frem inden i dem.

Da Jesus talte med den samaritanske kvinde ved brønden, sagde han: „Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, som siger til dig: ‚Giv mig noget at drikke!' så bad du ham, og han gav dig levende vand!

Enhver, som drikker af dette vand, vil tørste igen,
men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, *skal i ham blive* et kildespring til evigt liv." (Joh. 4:10, 13-14. Fremhævelse tilføjet)

Når eleverne adlyder de sandheder, som de har lært ved Ånden, vil denne strøm af levende vand fortsætte. „Men den, som holder min befalinger, vil jeg åbenbare mit riges hemmeligheder, og disse skal i ham blive en levende kilde, der vælder op til evigt liv." (L. & P. 63:23)

Og atter siger Herren: „Om du beder, skal du modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så du må lære at kende hemmligheder og fredelige ting — det, som bringer glæde og evigt liv." (L. & P. 42:61)

Og videre: „ ‚Kom!' Og den, som hører, skal sige: ‚Kom.' Og den, som tørster, skal komme; den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt." (Joh. Åb. 22:17)

I må hellere indbyde end befale

Læg mærke til, at den, som kommer til Kristus, skal modtage livets vand *uforskyldt*. En elev bør ikke blot have lov til at deltage fuldtud, men hans deltagelse bør også ske efter eget valg. Gennem profeten Joseph Smith har Herren sagt: „Ja, *om de vil,* kan de komme og uhindret drikke af livets vand!" (L. & P. 10:66. Fremhævelse tilføjet)

Lærere må ikke tvinge deres elever til at lære. Alma rådede sin søn Corianton således: „Derfor kan, o min søn, den, der vil komme, komme og frit drikke af livets vand; og den, der ikke vil komme, bliver ikke tvunget dertil; men på den yderste dag skal han gengældes efter sine gerninger." (Alma 42:27)

Alt, hvad læreren bør gøre, er at virke indbydende for eleven. Alma tilrådede også: „Han *indbyder* alle mennesker; thi harmhjertighedens arme er udstrakt til dem, og han siger: Omvend jer, og jeg vil modtage jer.

Ja, han siger: Kom til mig, da skal I nyde frugten af livets træ; ja, I skal frit spise og drikke af livets brød og vand." (Alma 5:33-34); fremhævelse tilføjet)

Når vi som lærere bør indbyde uden at tvinge, bliver indbydelsens form umådelig vigtig, og især hvis eleven ikke søger så meget, som han burde. Vort budskab må både være indbydende og fristende. Moroni, der citerede sin far, sagde: „Men se, det, som er af Gud, indbyder og leder til at gøre godt uophørligt; og derfor er alt det, som indbyder og leder til at gøre godt og til at elske Gud og til at tjene ham, indgivet af Gud." (Moroni 7:13)

Vi kan ikke tvinge et barn til at lære, men vi kan vække et ønske om det ved at gør det, som vi belærer om, interessant og værdifuldt for det. Vores belæring bør være krydret med ting af interesse for vore elever på samme måde som vi kommer krydderier i maden for at gøre den appetitvækkende og interessant. Apostlen Paulus sagde: „Jeres tale

skal altid være vindende, *krydret med salt,* så I ved, hvorledes I bør svare enhver især." (Kol. 4:6, fremhævelse tilføet)

Hvis vi er fyldt med Helligånden, og vi lader den lede os, når vi belærer andre, så vil læren udgå fra os til vore elever, som ild over en tør kornmark.

Men forsøger vi at undervise uden Helligånden til at animere læreren og stimulere eleven er det som at benytte en gummihammer til at forme en hestesko i koldt jern. Intet varmer et menneskes ånd og drager ham til Gud som Helligåndens ild. Vi må aldrig undervise uden at have den. Hvis vi prøver at undervise uden den, vil vi være som salt, der har mistet sin kraft, og vores indsats som forkyndere af evangeliet er ikke længere effektiv.

Herren har sagt til os i vor tid: „Når mennesker kaldes til mit evige evangelium og slutter en evig pagt, *bliver de regnet for jordens salt* og menneskenes kraft.

De er kaldet til at være menneskenes kraft. Men o*m jordens salt mister sin kraft, se, da duer det ikk*e til andet end at kastes ud og nedtrædes af menneskene." (L. & P. 101:39-40, fremhævelse tilføjet)

Og atter advarede han: „Men om de (mit folk) ikke holder mine bud og ikke hører og efterlever alle mine ord, skal verdens riger få overhånd over dem.

Thi de var sat til at være et lys for verden og menneskenes frelsere.

Og om de ikke er menneskenes frelsere, er de som saltet, der har mistet sin kraft og derefter ikke duer til andet end at kastes ud og nedtrædes af menneskene." (L. & P. 103:8-10)

Hvis vi underviser med ånden, bliver vi „lyset" (Matt. 5:14-16), „surdejen" (Lukas 13:20-21) og „saltet", der vil stimulere vore elever til at tørste efter evangeliet. Alligevel kan vi som lærere ikke blive noget af dette for vore elever uden Helligånden. Ligesom Paulus opmuntrer sin elev Timoteus til at „opflamme den nådegave fra Gud, som du fik ved min håndspålæggelse" (2. Tim. 1:6), således må vi opmuntre dem, som kommer under vores omsorg til at dyrke den gave, som blev dem givet ved deres dåb.

Vigtigheden af lærerens indstilling

En ting, som vi må huske, er at den indstilling vi har overfor eleven og hans appetit efter sandhed, har meget at gøre med, hvordan vi underviser ham.

Hvis vi har mistillid til elevens ønske om at lære, så bliver vores undervisning ofte svag, overfladisk og åndeligt utilfredsstillende. I virkeligheden beder eleven måske om brød, medens vi uvægerligt" vil give ham en sten". (Se Matt. 7:9)

Hvis vi har tro på eleven og betragter ham som et Guds barn, hvis indre ånd søger efter en lejlighed til at forny og udvide den forståelse, han engang havde, mens han endnu var hos Faderen, så skynder vi os at forsyne ham med livets brød – og også at lede ham til kilden med det levende vand.

Vore elever fornemmer hurtigt hvilken indstilling, vi har til dem. Vi udstråler den i hvad som helst vi gør eller siger. De opdager hurtigt, hvor megen tro på og tillid vi har til dem. De ved, hvor interesserede vi er. De føler vores kærlighed – eller mangel derpå. Meget ofte afhænger deres første begejstring for evangeliet af vores.

Tænk på Det gamle Testamentes beretning om Moses, der sender spioner ind i Kanaens Land, for at israelitterne kunne finde ud af, hvad der ventede dem, når de kom ind i landet. De rapporterede, at landet „flød med mælk og honning", men at folket var „stærkt" og byerne „befæstede". (4. Mos. 13:27-28)

Ti af de tolv spioner udtrykte *angst* ved at sige: „Vi kan ikke drage op imod dette folk, thi det er stærkere end vi!" (vers 31) Virkningen af deres fuldstændig manglende tro på at kunne gøre det, som Herren havde befalet dem, afsløredes i deres afsluttende udtalelse: „Vi forekom både *os selv og dem* som græshopper." (vers 33, fremhævelse tilføjet)

Kun to af de tolv, Kaleb og Josua, havde en *troende* indstilling. Det var Kaleb som sagde: „Lad os drage op og underlægge os det, thi vi kan sikkert tage det." (vers 30) Kalebs og Josuas endelige bemærkning var simpelthen: „Med os er Herren, frygt ikke for dem." (14:9)

Hvilke af disse spioner ville have været gode lærere? Kaleb og Josua accepterede opgaver fra Herren med en troende indstilling. De kunne have sagt som Nephi: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem." (1. Nep. 3:7)

Herren vil hjælpe os til at undervise, og han vil også hjælpe vore elever til at lære. Vi får succes, hvis vi vil arbejde sammen med ham.

Parat eller ej, du vil blive belært

AF ÆLDSTE BOYD K. PACKER

Da jeg var en lille dreng, var en af yndlingslegene i nabolaget „Spark til dåsen". Som regel bev den leget ved skumringstid, hvor alle børnene fra nabolaget samledes i en af gårdene eller haverne, hvor der var mange gemmesteder. Legen begyndte med, at den, som „var den", stillede sig over en stor blikdåse med øjnene tæt lukket. Så talte han højt, mens alle de andre gemte sig. Han blev ved med at tælle, til han kom til otteoghalvfems, nioghelvfems, hundred! Så skreg han så højt han kunne: „Nu kommer jeg. Parat eller ej, I vil blive fanget." Og så begyndte legen.

Når jeg har set en lærer kæmpe med en uinteresseret klasse, eller forældre prøve at belære et barn, på et forkert tidspunkt, har jeg tænkt, at undervisning minder om en leg, hvor vi ved vore handlinger råber: „Nu kommer jeg. Parat eller ej, du vil blive belært."

Hvis undervisningen skal være effektiv, må den bygge på, at eleverne er parate til at lære. For mange år siden, da jeg underviste i seminaret, blev en af eleverne dræbt ved en automobilulykke på vej til skole. Den dag lå der en trykket og skæbnesvanger stemning over hele skolen. Eleverne kom til klassen mere alvorlige og mere parate til at lære, end jeg nogensinde før havde set dem. Jeg underviste i kriens historie, og vi fulgte pionerne mod vest. Men det var ikke øjeblikket for en lektie om pionervandring. Den dag var de parate til en lektie om Kristi forsoning, opstandelsen og livet efter døden.

En god lærer vil være opmærksom på og udnytte lejligheden til at undervise, når de unge er parate. Mange lektier, som vi har været ivrig efter at give vore egne børn, har måttet vente, indtil de var parate.

For meget for tidligt

En af de større vanskeligheder og en af de altoverskyggende farer ved sexundervisning i offentlige skoler er, at de tilsidesætter dette meget vigtige princip for undervisning. De fortæller det hele, før de unge er parate, og ved at gøre det, skader de ofte elevernes åndelige, følelsesmæssige og moralske stabilitet. De kaster dem ud i tilfældigheder. Alle ting bør gøres til deres rette tid, og der er en tid for alting. En klog lærer og vise forældre vil være opmærksomme på denne kendsgerning.

På samme måde bør vi, når vi lægger planer for kirkeaktiviteter, bruge stor visdom ved at tænke på vore medlemmers modenhed og om de er parate til at blive undervist i de grundlæggende moral-principper. Hvis vi underviser for tidligt i de grundliggende principper, kan de måske virke meningsløse for de unge. Selve undervisningen i moralitet kan være nødvendig, men rammen om undervisningen bør

indrettes efter elevernes modenhedsgrad og beredvillighed.

Hvis de unge for eksempel er for unge til at have oplevet kraften i fysisk tiltrækning, må de undervises om emnet på en fuldkommen anderledes måde, end når eleverne er ældre. Der vil komme et tidspunkt senere hen, hvor man må optage mere modne diskussioner, men det må altid ske i ærbødighed.

De oplysninger, der gives en elev, må altid være forståelige for ham og af en sådan art, at han evner at opfatte dem. Uheldigvis findes der ikke noget skema, nogen målestok eller prøve, der kan fortælle forældrene eller læreren nøjagtigt hvor moden hver enkelt elev er, så de kan indrette deres undervisning efter det. Det betyder, at vi omhyggeligt må lære hver enkelt ung at kende for at kunne forstå, når de er parate. Det gælder for mange forskellige emner.

Det er nu, det gælder — lige nu!

Princippet om beredvillighed er vigtigt, når vi underviser vore egne børn. Forældre er næsten sammen med deres børn hele tiden og kan mærke, når de er parate til at blive undervist. Af spørgsmål og opførsel eller på grundlag af egne erfaringer kan de fornemme, når det er tid til at undervise. Forældre må vide, om børnene er parate til lektien *nu* — lige nu.

Min kone og jeg har gjort det til en regel som forældre aldrig at udsætte svaret på et sporgsmål fra et af vore børn. Uden hensyn til, hvor uvigtigt spørgsmålet forekommer, eller hvor travlt vi har, så har vi altid været villige til at afbryde alt for at besvare et spørgsmål fra et af børnene. Det er fordi et spørgsmål antyder at barnet er parat; det ønsker at vide noget — nu.

Bespis dem, når de er sultne

Vi har lært noget om at stille den uhåndgribelige, usynlige hunger ved at sammenligne den med fysisk sult. Mens vore børn er vokset til, har vi gjort det til en vane at give dem noget at spise, når de er sultne. Det kan måske synes en mærkelig og ansvarsløs opdragelsesmetode, men den har vist sig at være heldig.

Aldrig så snart er børnene hjemme fra skole, før de får varm middagsmad. De spiser omkring klokken 16.30 — 17.00. De har været i skole hele dagen. Deres blodsukkerindhold er langt nede. De er urolige og trætte. Og når de kommer hjem er de sultne.

Man kan anvende to forskellige udveje. Deres mor kunne give dem småkager og mælk eller brød med marmelade, for at stille dem tilfreds indtil aftensmåltidet, hvorfor deres appetit sædvanligvis dulmes, så de ikke spiser så godt som de burde til aften. Den anden fremgangsmåde er at give dem aftensmaden, når de er mest sultne. De spiser ivrigt, og de kan så få en ekstra bid før sengetid.

Det er interessant at se dem, når de har fået et godt måltid, gå til deres forskellige gøremål, hvad enten de læser lektier, leger eller går i gang med andre aktiviteter.

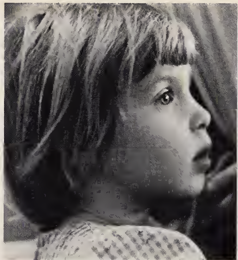
Så opstår spørgsmålet: Men så kan faderen ikke spise sammen med børnene? Far spiser sin aftensmad, når han kommer hjem. Ofte sidder børnene omkring ham og snakker. Og med den ekstra bid, der serveres senere på aftenen, er det bogstavelig talt som en familieaften hver eneste aften.

Det har bidraget meget til vort hjems fred og ro, fordi børnene bliver mættede, når de er parate.

Der er naturligvis lighedspunkter med undervisning i dette. Somme tider svarer vi eleverne en smule undvigende, nogle småbidder, der i virkeligheden spolerer deres appetit efter at lære, og de går rundt uden at have fået den åndelige og intellektuelle næring, som de behøvede.

Råbet fra barndommens leg: „Parat eller ej, I vil blive belært!" er et dårligt råd for enhver lærer eller forældre. (Uddrag fra kapitel 17)

Fodnote: Fra **Teach Ye Diligently** af ældste Boyd K. Packer. Copyright 1975, Deseret Book Company, Salt Lake City. Benyttet med tilladelse.

LÆGE ORDINERER MEDICIN OG HELLIGE SKRIFTER

af ældste Chris Escobar

Pusan, Korea

Det varede længe før lægen Jerng Han Kim lod sig imponere af kirken, men da han først var omvendt, var han ikke længe om at indføre dens principper i sit liv og gerning.
Om sin første kontakt med missionærerne siger han: "Den første missionær virkede meget træt. Han gav mig sit visitkort men sagde meget lidt om kirken, evangeliet og læren. Han tog sig en meget kort hvilepause på bænken".
Da han næste gang, et års tid senere, blev kontaktet af missionærer, blev dr. Kim påvirket af kvaliteten af de unge ældster, som besøgte ham på hans kontor.
"Jeg blev i det mindste omgående klar over, at missionærerne var oprigtige", siger han. "De ofrede virkelig meget for at undervise. De var et godt eksempel og bar ydmyge vidnesbyrd".
Da han begyndte at undersøge kirken, var der én ting, der stadig spøgte i hans bevidsthed: "Til trods for disse ældsters unge ansigter, talte og virkede de som erfarne mænd", fortæller han. "Sommetider bliver vi mennesker vrede og nervøse, men det gjorde de ikke. De ventede til jeg var færdig, før de talte.
Jeg tænkte, at der måtte ligge en meget stærk magt bagved, for at sådanne unge mænd kunne være så beskedne, ydmyge, ærlige, oprigtige og parate til at ofre sig både økonomisk og fysisk. Jeg tænkte på, at der måtte findes noget meget værdifuldt i den kirke, og jeg var nysgerrig efter at finde ud af, hvad dette meget betydningsfulde var".
Dr. Kim bærer i dag vidnesbyrd om, at han har fundet ud af, hvad det er. Under sine undersøgelser blev han og hans hustru inviteret til middag hos missionspræsidenten. Den ånd, han følte dér, fik stor indflydelse på hans vej ind i kirken.
"Der var en helt særlig atmosfære dér, som man ikke føler uden for kirken", siger han. "Det var harmonien i familien; kærligheden til og omsorgen for hinanden".
Den forskel er også mærkbar nu i dr. Kims egen familie. "Da jeg spurgte min yngste søn i vores sidste personlige præstedømmeinterview, om der var noget, jeg kunne gøre for at hjælpe ham, sagde han, at det var der ikke, men han ville gerne fortælle mig noget", siger dr. Kim. Drengen fortalte så sin far, at han den dag havde givet åbningsbønnen i primary.
Den ærlighed og oprigtighed, som han så hos ældsterne, der underviste ham i evangeliet, gennemtrænger nu dr. Kims hele tilværelse. Han har lavet sit lægekontor om til "et andet Korea Pusan Missions distributionscenter". Eksemplarer af Mormons Bog og kirkens traktater er åbenlyst fremlagt i venteværelset. En patient kan lige så godt forventes at komme ud fra lægekonsultationen med en Mormons Bog som med en recept til apoteket. Når som helst missionærerne kommer til hans kontor, ved dr. Kim altid, hvem de unge mænd er.
Opofrelser er også blevet en del af hans liv. Lige fra hævelser til leverbetændelse, og til helt ubekendte sygdomme har dr. Kim benyttet sin kundskab til uselvisk at behandle missionærerne, så arbejdet kan gå lettere i Korea.
Denne opofrelse er også blevet overført til de mindre heldigt stillede folk i Pusan. På forslag fra missionspræsidenten, In Sang Han, havde dr. Kim med sine instrumenter, medicin og bandager planlagt at tage ud til mindre landsbyer for at behandle de syge dér og bringe lindring for deres lidelser. Men han ræsonnerede: "Lige her i Pusan har vi mange syge, som ikke har råd til at gå til lægebehandling. Vi kan gøre akkurat det samme her i Pusan, fordi der er så mange mennesker, der er virkelig fattige".
Dr. Kim har derfor oprettet en gratis sundhedsklinik, hvor han i øjeblikket behandler mellem 25 og 50 patienter den ene dag om ugen, som han giver klinikken. Han har behandlet en lang række sygdomme, foretaget indsprøjtninger, uddelt gratis medicin og har for mange menneskers vedkommende givet dem deres første lægebehandling overhovedet.
Klinikken er blevet en stor hjælp for mange af de fattigere familier i Pusan, som ellers ville have været uden lægebehandling. Når man spørger, hvorfor han gør det, er hans svar: "Jeg ønsker at udbrede kirkens navn og Jesu Kristi evangelium".

En landsdækkende radiostation hørte om hans gratis klinik og begyndte sit fem minutters interview med dr. Kim med denne indledning: "I vore dage er folk selviske og ude efter at tjene penge. De tænker ikke på deres nabolag og de mennesker dér, som måske ikke er i stand til at købe mad eller bare noget at varme deres bopæl op med. Der er mange mennesker, som dør, uden at de ved, hvorfor. I dag vil vi fortælle Dem om en mand, som hjælper til at mindske dette problem".

Dr. Kims klinikarbejde er også en udfordring til ham og giver ham endnu en måde at portrættere de egenskaber, han lagde mærke til hos de missionærer, der omvendte ham. For øjeblikket har han tre stillinger i kirken: han er søndagsskolepræsident, medlem af distriktsrådet, og er desuden kirkens informationsleder i Pusan.
Selv om hans opofrelse af tid til sine opgaver i kirken har mindsket den tid, han kan være på sit kontor og også hans fritid, har antagelsen og indførelsen af kirkens programmer styrket hans familieliv. Familiehjemmeaftener er virkelig oplevelser i hans hjem.
Der vil komme endnu mange udfordringer og flere ofre at yde, men bror Kim siger: "Selv om det skulle kræve opgivelse af mit arbejde, vil jeg ikke opgive det privilegium at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige".

HVAD BETYDER DET AT OPRETHOLDE OG STØTTE SIN MAND ?

Tale holdt af str. Irma Nielsen ved stavskonferencen d. 21. august 1977.

Vi må først kende og forstå den patriarkalske orden.
Herren har givet os flere oplysninger om dette.
Til Eva sagde Herren: "Til din mand skal din attrå være, og han skal herske over dig".
Paulus sagde: "I hustruer skal underordne jer under jeres mænd".
Den patriarkalske orden har en guddommelig oprindelse og et guddommeligt formål, og de, der under det ene eller andet påskud ser bort derfra er ude af harmoni med ånden i Guds love.
Det er ikke kun et spørgsmål om, hvem der er bedst kvalificeret til at lede hjemmet. Det er heller ikke kun et spørgsmål om, hvem der lever på den mest værdige måde. Det er først og fremmest et spørgsmål og lov og orden.
Jeg tænker på Nephi, da de vandrede i ørkenen, og Nephi og hans brødre gik på jagt for at skaffe føde til deres familier, — — — da Nephi var så uheldig at brække sin bue. De måtte vende tilbage til deres familier uden føde; de var alle meget trætte, udmattede, sultne og bekymrede; og da de kom tilbage, begyndte Laman og Lemuel, ja, selv Lehi, at knurre mod Herren. Nephi lavede så en bue af træ og en pil af en lige kæp: — — — og så kommer det, vi skal lægge mærke til: skønt Nephi var træt, bekymret og sulten, ja selv om Lehi havde gjort uret og knurret mod Herren, respekterede Nephi den patriarkalske orden, idet han gik til sin far og spurgte: "Hvor skal jeg gå hen for at finde føde ?"

Nephi respekterede den patriarkalske orden, lad os gøre det samme — — — også når far har uret, eller vi måske synes, at han er uretfærdig, også når vi er trætte — irritable — ophidsede — eller på anden måde bragt ud af fatning, lad os altid huske, hvem der er husets herre.
Ved at styrke den patriarkalske orden i hjemmene, vil ikke alene forholdet mellem forældre og børn blive forbedret, men forholdet mellem mand og hustru vil også blive bedre. Hvis en hustru sætter spørgsmålstegn ved de beslutninger, som manden har truffet, og ved hans ret til at præsidere i hjemmet, er det så ikke logisk, at børnene vil gøre det samme ? Vi kvinder må virkelig studere og bede for at få den rette forståelse af vor plads i hjemmet, vi må kæmpe med os selv, hvis vi ønsker ret at følge Herrens anvisninger og blive virkelig lykkelige.

Jeg tænker på filmen Johnny Lingo — — Mahanna følte sig intet værd, hjemme hos forældrene, de sagde altid, at hun var grim og dum, ja endog doven, — — så blev hun sådan, som de forventede af hende ! men Johnny Lingo havde set, hvad der skjulte sig bag det mutte utrygge ydre. Da han betalte otte køer for hende som hustru, var det ikke af forfængelighed eller tåbelighed, nej det var af kærlighed, — og da de var blevet gift, behandlede han hende som en otte-køers-kone, eller med andre ord, han forventede, at hun var en otte-køers-kone, og hun blev det — — — hun blev det, der blev forventet af hende. Vor husbond bliver, hvad vi forventer af ham, hvis vi gør vor del, betragter ham som husets hoved og behandler ham som en retfærdig patriark.

Den største kraft i verden er præstedømmet, ved denne kraft er alt skabt og verdenerne adlyder love iflg. denne kraft. Det er denne store magt eller kraft vore mænd har, lad os ære og respektere dem og præstedømmet, så vi får kraftens fulde udbytte i vore hjem og i kirken.
Jeg har mange gange oplevet præstedømmets kraft gennem min mand — — så kraftig, at jeg er blevet næsten bange og fyldt med respekt — — ja, ligesom helt stille inden i mig selv af ærefrygt.
Søstre, én af vore store opgaver er at anspore vore mænd til at ære deres præstedømme og deres patriarkalske stilling i hjemmet.
Vi kan gøre mange ting — sørge for at maden bliver velsignet, hvis far glemmer det, huske på familieaften hver uge, sørge for familiebøn, hvis far ikke er hjemme, eller hvis han er optaget af et eller andet, ikke at vi overtager de forskellige ting; men vi sørger for, at det glider. Vi må sørge for, at vore mænd overværer deres præstedømsmøder, at de passer deres hjemmelærerarbejde, ved bl.a. at sørge for, at der bliver tid til det.
Vi må støtte og hjælpe vore mænd i de stillinger, de har i kirken. Hvis vore mænd føler, at vi bakker dem op, vil de have mere ro over sig til at udføre deres arbejde, og mere tillid til, at det lykkes. Vi må sørge for at få ham afsted til tiden og få ham glad afsted — — også selv om vi er kede af at være alene, eller vi er trætte af at gøre alting selv. Herren vil hjælpe os med de problemer, vi har, hvis vi oprigtigt beder ham om hjælp.
Vi får ingen ophøjelse, hvis vi ikke gør, hvad vi kan, for at vore mænd ærer deres præstedømme, deres patriarkalske stilling i hjemmet og deres kaldelser i kirken, vi har et stort ansvar, og det er virkelig meget alvorligt, mere end vi måske tror — lad os gøre en indsats nu.
Hustruer og børn bør lære at føle, at den patriarkalske orden er blevet indstiftet med et vist formål, og at de bør opretholde familiens overhoved og opmuntre ham til at udføre de ting, der kræves eller forventes af ham, og gøre alt, hvad de kan for at hjælpe ham i udførelsen af de rettigheder og pligter, som Gud har givet hjemmets leder.
At vi i kærlighed vil opretholde og støtte vore mænd, det beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn.

Amen. Irma Nielsen

DEN 13. OKTOBER 1977, EN UFORGLEMMELIG DAG !

Det er torsdag — en ganske almindelig torsdag på kalenderen — men for os en dejlig torsdag, for vi er stået tidligt op og gjort os pænt i stand; vi skal i templet. Vi har haft mange navne fra vores egen familie at gå igennem for, mange flere end vi selv kan gøre arbejde for, men vi har glædet os meget over at vi har fået det privilegium at gå igennem for en del som vi har kendt i levende live. Det er specielt min hustrus familie vi har koncentreret os om, og disse familiemedlemmer som vi har kendt i live var ikke særlig venlig stemt over for hende. Men nu gjorde vi altså arbejde for dem.
Vi gik vores lille morgentur som vi plejer, så vi kunne være rigtig friske til dagens arbejde.
Når templets dør åbnes og vi går ind, så forsvinder en rå og kedelig verden, og himlens arbejde begynder, alene denne følelse er så vidunderlig, at sammenligning er umulig. Den første sektion er forbi, og da vi gør os klar til den næste, får vi at vide vi skal til beseglingsarbejde.
Vielse for *"tid og evighed for 7 (syv) generationer"* af min hustrus familie plus hendes morbror og tante, og derefter besegling af børn og forældre gennem alle disse generationer; det var så vidunderligt, at intet kan beskrive denne følelse af glæde der kom til os. Men den største velsignelse kom til os medens disse beseglinger fandt sted, Himlen åbnedes for os, og hver for sig så vi det samme: Generation efter generation, som vi havde gjort eller ladet gøre arbejde for var samlet, og der var en glæde og jubel, som slet ikke kan beskrives. De sang og lovpriste Vor Himmelske Fader og Sønnen Jesus Kristus og Evangeliets Gengivelse. Alle disse ånder havde ventet på at denne forening af familierne skulle blive virkeliggjort, *gennem vort arbejde.* Kan der gives større velsignelse, end at vide at evangeliet er modtaget ? Broder Svend Åge Christensen som udførte beseglingerne, var klar over, at der var sket noget meget gribende.
Min hustru og jeg er dybt taknemmelige for dette vidunderlige vidnesbyrd som vi fik, en åndelig oplevelse som ikke kan beskrives i ord, men det var et himmelsk syn, en guddommelig oplevelse. En uforglemmelig dag. Gør nu noget ved dit genealogiske arbejde; måske er det *din* familie gennem mange generationer der venter på at du gør noget for dem, så også *de kan blive lykkelige.*
Vi bærer vores vidnesbyrd til jer om disse tings sandhed og om at Herren lever og besvarer vores bønner, at Joseph Smith virkelig var Herrens profet, og at Spencer W. Kimball er en lige så virkelig og sand Herrens profet, som styrer og leder kirken gennem åbenbaring fra Jesus Kristus, at den nye tempelpræsident er en meget kærlig og stærkt åndelig person som udstråler kærlighed omkring sig; vi bærer også vidnesbyrd til jer om det store uegennyttige arbejde, der gøres for os af tempelpersonalet for at vi kan komme derned og opleve *"Livet som det engang vil blive".* Vi bærer vidnesbyrd om disse ting i vor Herre og Mester Jesu Kristi Navn.
Amen.

Vera og Niels Johansen,
Lolland Falster Gren.

REJSEBREV FRA SALT LAKE CITY

Det har været planlagt gennem de sidste par år, at jeg skulle søge at komme til Salt Lake City i et års tid, når jeg var færdig med min realeksamen.
Nu har jeg været her i 3 måneder, og jeg tør sige, at det har været de 3 mest begivenhedsfulde og dejlige måneder i mit liv. Jo, jeg savner skam mit eget hjem i Danmark; men jeg har fundet en plads i et dejligt "dansk" hjem her i S.L.C. Jeg har oplevet så mange ting her — både åndeligt

og timeligt. Bare det at gå rundt på Temple Square og se på alle de historiske ting der — det er en vidunderlig oplevelse hver gang. Så kniber jeg mig selv i armen, for jeg kan slet ikke fatte, hvor jeg virkelig er.
Jeg har også været heldig at få chancen til at uddanne mig rigtig her, for min "danske" familie foreslog, at jeg skulle indskrives på Brighton High School som elev, og der er jeg nu kommet godt igang. Selve skolen er præget meget af kirken. Vi begynder hver morgen med seminar, og det er bestemt en dejlig måde at starte dagen på. Da vi begyndte året, kom ældste Paul H. Dunn og talte til os, og vi spiste morgenmad sammen med ham.
Hvis vi på skolen har et eller andet specielt program, bliver der altid åbnet med bøn. Sådan er det jo desværre ikke på skolerne i Danmark. Med en gruppe fra mit ward har jeg være i Salt Lake Templet og har været med til at gøre dåb for de døde. Det var et skønt arbejde, og det vil altid høre med blandt mine kæreste minder.
Jeg har også oplevet meget i AP & UP i mit ward, Butler 6. ward. Vor åbningsaften var set med danske øjne helt speciel. Vi blev bedt om at møde op iført gammelt tøj, og så troede vi selvfølgeligt, at vi skulle ud på en tur. Vore AP & UP præsident og præsidentinde havde imidlertid noget andet parat til os lige i nærheden. På en eller anden måde havde de fået Salt Lake City brandvæsen til at oversprøjte en mark lige bag kirkebygningen, så at der blev 10-15 cm mudder på den. Aftenens overraskelse blev et mudderbad ! Jeg var en af dem der strittede imod; men 3-4 drenge sørgede for, at jeg blev ekspederet ud i den dyndede element. Da vi først var derude, var det ikke så slemt. Så gik den vilde jagt med at spænde ben og skubbe til hinanden, indtil vi alle havde "ens tøj" på. Bagefter fik vi så alle serveret pizza, saftevand og kager udenfor kirkebygningen. Jo, det var godt nok en "beskidt", men alligevel morsom og dejlig aften.

Straks efter at jeg i juni måned var ankommet til S.L.C., deltog jeg sammen med ikke mindre end 37 andre piger fra mit ward i en pigelejr, der blev holdt på en af kirkens lejrpladser oppe i bjergene. Fra hele staven var der i alt ca. 150 piger med. Vi startede kl. 6 om morgenen, og vi blev først i busser kørt til Provo. Herfra havde vi en lang og hård march med vor oppakning op ad de stejle skråninger til vi kom til lejrpladsen. Vejret var trykkende varmt, ja, det gjorde ikke turen lettere.
Da jeg er en 4.-års pige, blev jeg sammen med de andre piger i denne gruppe sendt videre op på en højere plads i bjergene. Om aftenen havde vi her et lejrbål, hvor vi lærte en masse gode sange. Vi havde kun fået vore soveposer og et stykke plastic med hver, og det var planen, at vi alle skulle overnatte under åben himmel. Så begyndte det selvfølgelig ved 4-tiden om morgenen at lyne, tordne og regne. Der var jeg ikke mange sure sild værd. Vi blev kommanderet til at lægge os helt ned i poserne og tage plasticen over os for ikke at blive alt for våde. Vi faldt dog hurtigt i søvn igen, da regnen var holdt op. Ved 8-tiden tog vi ned til lejrpladsen igen, og her havde vi nogle dejlige dage med kirkens almindelige lejrprogram. Salt Lake City er meget præget af kirken. Det er virkelig skønt. Alle de unge i kirken her behøver slet ikke at søge venner udenfor kirken, for der er nok at komme sammen med indenfor. Kirkens programmer giver os alt, hvad der er godt og rigtigt. Der er her en kirkebygning på næsten hvert eneste gadehjørne. Det er for mig helt fantastisk. Må Gud velsigne os, så at vi kan arbejde hen imod, at kirken også i Danmark kan vokse, så at de unge der kan få de samme muligheder.
Kærlige hilsener til alle i Danmark.

Dorthe Andersen,
2560 Dolphin Way,
Salt Lake City,
Utah 84121.

VORE MISSIONÆRKORPS
af præsident David O. McKay

Alt i alt falder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges missionærer indenfor følgende kategorier:
For det *første* mænd og kvinder i organiserede ward eller grene, som kaldes af kirkens generalautoriteter og forlader deres hverv og vier to, tre eller flere år til at forkynde evangeliet i en af de oprettede missioner i verden.

For det *andet,* mænd og kvinder udenfor de organiserede stave, som kaldes og indsættes af en missionspræsident for at arbejde sammen med de faste missionærer. De forlader også deres daglige arbejde, betaler deres egne udgifter og tjener i enhver henseende lige så trofast som alle de andre i marken.
For størstepartens vedkommende er disse unge mænd og kvinder, som instrueres om, at de går ud som repræsentanter for kirken, at en repræsentant for enhver organisation — økonomisk eller religiøs — må være i besiddelse af i det mindste én fremragende egenskab, og det er troværdighed. Den mand havde ret, som sagde: "At man stoler på én er en større kompliment end at blive elsket".
Og hvem repræsenterer disse missionærer ? For det første repræsenterer de den Herre Jesus Kristus, hvis tjenere de er. Disse ambassadører, for det er de, repræsenterer disse grupper og bringer ved denne repræsentation et af de største ansvar i deres liv med sig. For det andet repræsenterer de kirken, specielt det ward eller den gren, hvor de bor. Og for det tredie repræsenterer de deres forældre, og har det ansvar at holde deres gode navn uplettet.
Vi ser et glimt af den gavnlige indflydelse, som missionærsystemet har på ungdommen. Enhver diakon, lærer og præst og enhver ældste i kirken forstår, når han ser frem til sin mission, at for at være værdig at blive en repræsentant for Jesu Kristi Kirke, må han være mådeholden i sine vaner og moralsk ren.

For det *tredie,* lokale missionærer — mænd og kvinder, som beholder deres arbejde, men som vier deres fritid til missionærarbejde i deres egen stav eller missionsområde.
Når missionskaldet kommer, er det meget sjældent, om nogen sinde, at en foreslået missionær, lige meget hvad hans pligter eller omstændigheder er, kommer med en undskyldning, men svarer, som den gamle Samuel: ". . . Tal, din tjener hører !" (1. Sam. r: 10).
Sand kristendom er kærlighed sat i handling. Der findes ingen bedre måde at vise kærlighed til Gud på end ved at vise en uselvisk kærlighed overfor sine medmennesker. Dette er ånden i missionærarbejdet.

Vore missionærer går ud i en kærlighedens ånd, og søger intet for sig selv fra nogen nation eller noget folk, til hvilket de er udsendt — intet personligt bifald, ingen økonomisk godtgørelse.
Arbejdet, som alle indenfor disse tre grupper udfører, bliver omhyggeligt noteret og rapporteret — møder overværet, samtaler holdt, antal skrifter uddelt og bøger solgt, alt bliver noteret, hver eneste får kredit for hver time anvendt, for hvert resultat. Men der er en *fjerde* gruppe missionærer, hvis navne ikke vises på missionslisten, hvis timer med arbejdet for kirken og Mesterens sag sjældent rapporteres; og dog findes de, hvor som helst kirken vokser.
Det er *dig,* som har gjort evangeliet til en del af dit hverdagsliv. Det er *dig,* som ved, hvorledes du skal gøre nogen til en ven af kirken og af dig selv ved simpelthen at være en god næste. Ja, vi er alle missionærer, fuldtidsmissionærer.
Gud velsigne missionærerne, hvor som helst de er i dag, for de er Guds tjenere, så længe de holder sig rene og uplettede af verdens synder. Jeg vidner for jer, at hans Ånd vejleder dem, udvikler dem i deres ungdom og gør dem til en magt, når de forkynder Jesu Kristi evangelium.

MORMONKIRKENS OBJEKTIVPRIS UDDELT PÅNY

Som nr. 4 i rækken af prismodtagere fik Aalborg borgmester Marius Andersen overrakt en kæmpestor kopi af Maya 5 alterstenen fra Tikal, Guatemala, fredag den 21. oktober 1977 ved en festlighed i kirken i Aalborg.
Aftenens konferencier, Leif Klitgaard, præsenterede borgmesteren som byens PR-mand nr. 1, der aldrig bliver træt af at fortælle, at det er Aalborg, der viser vej, og til udlændinge, at man simpelthen ikke har været i Danmark, hvis man ikke har været i Aalborg. Leif Klitgaard begrundede valget af borgmesteren som modtager af hædersprisen med at fortælle om, hvordan han og byen havde vist enestående gæstfrihed under kirkens ungdomsstævner i 1970 og 75. Mormonkirkens informationschef Jørgen W. Schmidt fortalte om, hvor lidt objektivitet kirken i tidligere tider mødte i Danmark, og ikke mindst i Aalborg. Og læste uddrag af en dagbog fra 1851, der fortalte om optøjer i forbindelse med en dåbshandling i fjorden: "Fra mit skjul kunne jeg høre ødelæggelsen, som gik for sig, mens pøbelen slog vinduer, døre, borde, bænke og køkkensager i stykker. De fortsatte med deres hærgen til over elleve, da et frygteligt uvejr, ledsaget af lyn og torden satte ind og satte en stopper for deres hærværk".
"Anderledes i vore dage, hvor De, hr. borgmester, er et strålende eksempel på den hjertelige behandling, mormonkirken i dag får i Aalborg. Og det skyldes den objektivitet, som lægges for dagen ved at dømme os ud fra vores gerninger og resultater, snarere end ud fra overlevering og sensationsreportager", sagde Jørgen Schmidt.
Overrækkelsen blev foretaget af kirkens missionspræsident Roger L. Hansen med hjælp fra en yndig ung pige, som elegant rullede kæmpe-"stenen" hen til hædersgæsten, der fik følgende ord med på vejen:

Jesu Krisi Kirke af Sidste Dages Hellige har sit øgenavn, Mormonkirken, fra *Mormons Bog,* som vi betragter som et sidestykke til Bibelen. I Mormons Bog findes flere steder omtalt et "Livets træ" — og det træ finder vi afbildet på flere gamle altersten i Sydamerika, sten, der alle først er kommet for dagens lys i vor tid i begyndelsen af dette århundrede, mens Mormons Bog blev trykt første gang i 1830. "Maya 5 alterstenen" fra Tikal i Guatemala er en sådan sten, der ufrivilligt er blevet endnu et bevis på Mormons Bogs ægthed. Og den altersten har vi en kopi af til Dem, hr. Borgmester. Værsågod".
Efter overrækkelsen kvitterede borgmester Marius Andersen, synligt bevæget, med en takketale:
"Som borgmester bliver man næsten altid skældt ud, også for det, som andre laver. Men så meget gladere bliver man, når nogen ønsker at sige tak. I har virkelig gjort mig glad. Når I nu hylder mig, gælder hyldesten nok i højere grad byen og den borgmester, der i øjeblikket sidder i stolen — og byens borgere. Jeg vil fortsat byde jeres unge velkommen til Aalborg, og det er rigtigt, at jeg har omtalt jer som gode eksempler på unge, der kan noget og vil noget. Jeg vil støtte jer, hvor jeg kan. Men I skal vide, at der også findes grupper, som jeg kan sige nej til. Jeg vil ikke støtte dem, der kun vil bryde ned — og det er dem, der råber højst og tales mest om. Det gode og opbyggende hører vi sjældent megen tale om.
Må jeg ønske jer tillykke og held og fremgang. Lad os værne om vort dejlige land og vores herlige by".
Borgmesteren sluttede med at fortælle om sin og Rebildkomitéens besøg i sommer i Salt Lake City, mormonernes højborg i Staten Utah. Kirkebygningen var fyldt til sidste plads. Blandt de særlige gæster sås fru Inger Bladt fra Udvandrerarkivet og konsul Erik Emborg.

JWS.

JEG HAR LÆST . . .

Disse tåbelige mormoner !
af Rulon Killian.

Det er titlen på en lille bog, som en af kirkens dygtige forfattere har skrevet om os almindelige medlemmer. Og med megen aktuel sans har ældsternes kvorum i Odense påtaget sig at oversætte, trykke og udgive bogen — altsammen i hjemmelavet og derfor noget primitiv men ganske udmærket form.
Og bogen er nok værd at læse. Både for de meget stålsatte og aktive medlemmer og de lidt mere valne af os. De stærke vil kunne hente ny inspiration, nye eksempler og en masse gode "historier" til deres taler og øvrige arbejde i kirken. De valne vil få deres gamle vidnesbyrd opfrisket og brynjen påny spændt fast om livet. Vi vil allesammen lægge bogen fra os efter endt læsning og være parat til at tage fat med frisk mod og styrket tro.
Men ikke nok med det. Det er ikke sært, at bogen i Utah er kommet i otte oplag, for den er underholdende, morsom og spændende som få. Og det, at den jo handler om os selv, gør den ikke mindre interessant.
Jo, de ti kroner, den koster, er godt givet ud. Og overskudet går til kvorumsprojekter og støtte til missionærer. Så, hvad er der at betænke sig på ?
Bogen sælges af kvorummet i Odense og kan fås gennem hvert wards og grens ældstekvorum derfra.

Jørgen W. Schmidt.

ER I BLEVET ÅNDELIGT FØDT AF GUD?

Mark E. Petersen

Medmindre et menneske fødes igen, kan det ikke se Guds Rige. Jeg tror ikke på, at et menneske nogensinde vil kunne se Guds Rige, med mindre det fødes igen. . . Åndens fødsel betyder mere end de fleste af os normalt indser. Igennem den rette belæring fødes en overbevisning i vor sjæl. Troen udvikles. Igennem den ser vi, hvor betydningsfuldt det er at blive som Kristus. Vi ser os selv, som vi er i sammenligning med en kristen sjæl. Et ønske om en forandring opstår i os. Forandringen begynder. Vi kalder det omvendelse. Igennem vor tro og som en del af vor omvendelse eller forandring fra en tilstand til en anden, begynder vi at se synden i dens sande lys... Vi stræber af hele vor sjæl på at blive som Frelseren. (Tale til seminar- og institutpersonale, BYU, II. juli 1956).

hjertet ved at tænke på, at han ikke ville høre efter, hvad han sagde.
I lang tid lå Nathan vågen. Pludselig hørte han lyden af fjern musik. Det lød først, som om den kom fra et fjernt land. Sangen blev mere og mere tydelig – det var det mest strålende kor, han nogensinde havde hørt. Drømte han? Han ventede et øjeblik, så satte han sig op. Sangen syntes nu at være allevegne rundt omkring ham.
„Benjamin! Benjamin!" råbte han. Drengen, som så brat blev vækket af sin sunde søvn, råbte: „Far, hvad er der? Er der ulve blandt fårene?" Nathan lagde en tøvende hånd på drengens skulder: „Hør, min søn."
Deres øjne vendte sig mod himlen:
Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.
Men engelen sagde til dem: „Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.
Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!
Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe."
Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde:
„Ære være Gud i det højeste!
og på jorden fred
i mennesker, der har hans velbehag!"
Englene i de hvide flagrende kapper forsvandt langsomt bort i den stjernefyldte himmel, og det vidunderlige kor af stemmer døde bort i det fjerne.
„Fred i mennesker, der har hans velbehag", hviskede den venlige, gamle hyrde ærbødigt. „*Alle* mennesker, søn."
„Ja, far", svarede Benjamin med bøjet hoved. „Ja, *alle* mennesker . . . Lad os nu gå lige til Bethlehem og se det, som skal ske, det som Herren har kundgjort for os."
Nathan og Benjamin gik ind i stalden ved herberget, og i dyb ærbødighed knælede de ned ved siden af den lave krybbe og så på det lille barn. Kristusbarnet, verdens Frelser. En rolig højtid fyldte deres bryst, en glæde, som de aldrig før havde kendt. Og Benjamin blev til sidst klar over, at kun kærlighed til hans medmennesker kunne bringe fred på jorden og god vilje blandt mennesker. (Se Luk. 2:1-20). *(Fra Stjernen, Dec. 1962)*

NÆSTE MÅNED SKER DER . . .

En forandring til det bedre

Fra den 1. januar, 1978 sker der en forandring med *Den danske Stjerne.* Siderne bliver mindre, og der bliver flere af dem. Dette betyder ikke, at du får mindre for pengene. Tværtimod vil du i løbet af året modtage mere godt læsestof, end du har gjort med den nuværende størrelse. Hele bladets kvalitet vil blive forbedret, og nogle af de indvendige sider bliver farvede.
Folgende var medbestemmende til vor beslutning om at forandre bladets størrelse:
1. Der skal bruges ca. 25% mindre papir til det nye blad. Det er vigtigt, for verdens efterspørgsel på papir stiger hurtigere end produktionskapaciteten; derfor bliver papir dyrere, og det bliver sværere at få fat på det. Men selv om vi ikke bruger så meget papir, betyder det ikke, at du får mindre at læse. *Tværtimod kan vi få plads til mere på mindre papir, når vi bruger den mindre størrelse, så du får mere godt læsestof til samme pris.* Det har alt sammen noget at gøre med størrelsen af margener og billeder.
2. Da der er mindre papir, kommer det nye blad til at veje mindre, og det bliver billigere at sende det.
Besparelserne på grund af mindre papir og billigere porto vil blive brugt til at forbedre bladet og gøre det så billigt som muligt.
3. Det ny format egner sig bedre til kortere artikler. Det meste af materialet i *Den danske Stjerne* er tilegnet fra artikler i kirkens engelske blade. Når der bliver mere plads, og artiklerne bliver kortere, kan vi bringe et større udvalg.
4. På grund af den mindre størrelse bliver det lettere at tage det nye blad med til møder eller til at læse i bussen, og det bliver også lettere at finde plads til det på hylderne, når du er færdig med at læse det.
Vi håber, at du vil tage dig tid til at blive bekendt med bladet i dets ny format, og at du vil glæde dig over det. Der er et engelsk ordsprog, som siger: „Gode ting kommer ofte i små pakker." Vi mener bestemt, at dette er tilfældet med det nye blad, som du vil modtage næste måned.

